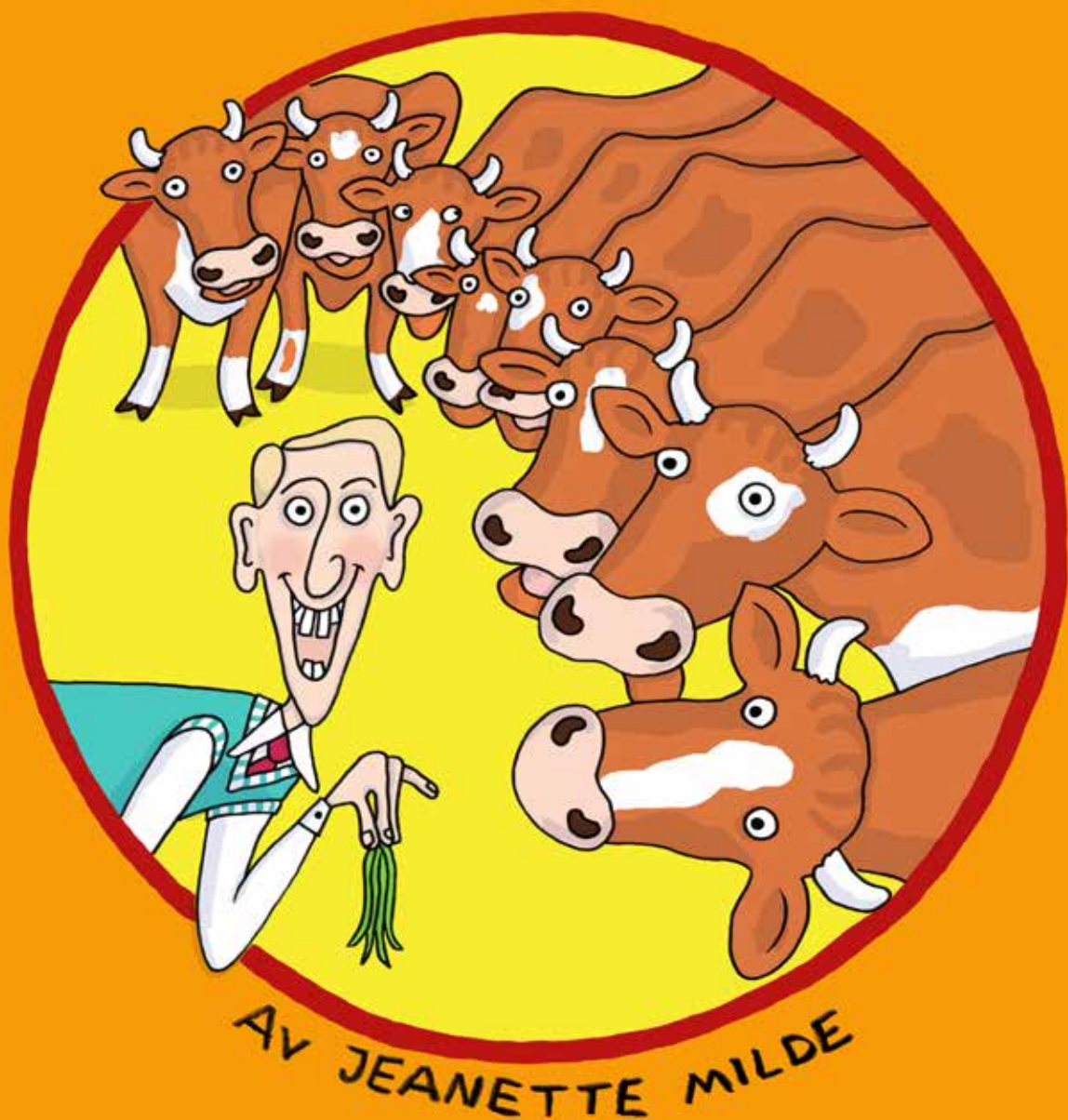


BONDELIV

med Gunnar Glans





BONDELIV

med Gunnar Glans

AV JEANETTE MILDE



<i>Gunnar Glans kommer till Malmagården</i>	9
<i>Britta Bonde får ett spännande samtal</i>	12
<i>Gunnars första möte med djuren</i>	18
<i>Gunnar provar att mjölka</i>	22
<i>Gunnar får besök i ladugården</i>	26
<i>Gunnar Glans som cowboy</i>	35
<i>Skogens konung kommer till ladugården</i>	42
<i>Ebba och Kjell försvinner</i>	45
<i>En tjuv kommer till Malmagården</i>	52
<i>Gunnar tar hand om vårbruket</i>	61
<i>Gunnar kör med så- och symaskinen</i>	66
<i>Gunnar lär sig maskinerna</i>	74
<i>Kultingarna kommer</i>	78
<i>Gunnar pysslar med djuren</i>	82
<i>När olyckan kom</i>	85
<i>Kultingarna får namn</i>	96
<i>Gunnar på kattjakt</i>	100
<i>Korna släpps på sommarbete</i>	108
<i>Kor på rymmen</i>	115
<i>Gunnar skördar vall</i>	119
<i>Gunnar och Lovisa tar ett bad</i>	128
<i>När den stora olyckan kom</i>	134
<i>Gunnar och Lovisa planerar bygge</i>	144
<i>Bygghjälpen kommer</i>	147
<i>Gunnar och Lovisa bakar</i>	152
<i>Gunnar och Bettan tar ett bad</i>	157
<i>Fira livet-dagen</i>	166

Gunnar Glans kommer till Malmagården

”TITTA, nu kommer han.” Britta och Bertil Bonde satt och inväntade Bertils kusin, Gunnar Glans, som var på sin årliga snabbvisit. Gunnar skulle stanna ända till kvällskaffet. Han var en sådan som mest ägde saker och inte behövde arbeta så mycket. Han ägde allt möjligt, som hotell, restauranger och viktiga papperslappar av olika slag.

Britta hade satt på sig sin rosenknoppsklänning, den som hon sytt att ha när hon ville vara fin, och kammat bena på Bertil. Besök var inte vanligt på Malmagården. De hade så mycket att stå i hela tiden. Besök livade upp vardagen. Huset kunde bli väl tyst ibland. Inga egna barn hade de. Men de hade katterna Ebba och Kjell. Ingenting gick upp mot att sitta med en spinnande katt i knät framför kvällsbrasan. Katterna pratade och Britta förstod precis. Ibland stängde hon av TV:n för att katterna sagt det.

”Jag är säker på att Ebba och Kjell gillar fotboll”, brukade Bertil säga för att få fortsätta titta.

Men Britta sa att katterna blev yra i bollen och då blev det

som Britta sagt.

Ibland kunde Ebba och Kjell bli väldigt stora och väldigt långa vilket gjorde att antingen Britta eller Bertil fick sova på soffan.

”Vi måste köpa en större säng”, sa Britta.

”Det kommer inte hjälpa”, sa Bertil. ”De kommer bara sträcka på sig ännu mer.”

Och om Bertil varit dum mot Britta eller bara ville visa att han tyckte om henne – då köpte han en prydnadskatt som present. Britta blev lika glad var gång. Överallt i huset trängdes prydnadskatter med varandra i olika färger, material och storlekar.

Nu stod de där i köket, Britta och Bertil, och spejade genom fönstret.

”Det måste vara Gunnar för ingen annan parkerar uppe vid stora vägen. Det brukar bara Gunnar göra för att inte bilen ska bli dammig på vår lilla väg.”

”Jojo, visst är det Gunnar Glans. Det ser jag på längden och gångstilen. Men vad gör han? Han står där och viftar med armarna.”

De tryckte näsorna mot fönstret för att se vad Gunnar kunde vilja. I detsamma ringde telefonen.

Bertil, som svarade, såg förbryllad ut och viskade till Britta:

”Det är Gunnar i telefonen.”

Men vem var det då som stod på vägen?

”Jahaja”, sa Bertil, ”vi trodde du redan var här.”

”Jo, jag står här på vägen er. Jag ringer från mobilen.”

Bertil vände sig mot Britta igen och berättade att det var Gunnar på vägen och att han ringde från en sådan där mobiltelefonapparat. De var inte vanliga på den här tiden.

”Ser man på”, sa Bertil. ”Du är välkommen att stiga på.”

”Men jag kommer inte fram på vägen.”

”På det viset”, svarade Bertil. ”Vad hindrar dig?”

”Mina skor. De är nya i italienskt skinn och vägen er är bedrövligt slaskig.”

Bertil log mot Britta och viskade: ”Han har fina skor. Det är bäst jag hämtar honom med traktorn.”



Britta Bonde får ett spännande samtal

NYBAKTA BULLAR och kaffe väntade i köket på Malmagården. Där var trivsamt stökigt. Ja, inte direkt stökigt, men där fanns gott om saker som kanske skulle komma till användning någon dag. Och Ebba och Kjell låg utsträckta på kökssoffan och överlämnade stolarna åt folket.

”Här har ni det bra”, sa Gunnar som inte kunde låta bli att rynka på näsan åt katterna som tagit hela soffan. Men inte så att Britta och Bertil kunde se förstås. ”Ni har som semester hela tiden. Bor på landet, pysslar med djuren och påtar i jorden. Lugn och ro det är vad själen behöver.”

Han lossade på slipsen och gäspade lite.

”Semester”, sa Bertil Bonde, ”vi har inte haft semester på flera år.” Bertil förklarade att detta med att bruka jorden och sköta djuren var hans och Brittans yrke. Det var hårt slit från morgon till kväll, vardag som helg.

”Vad säger du?” sa en upprörd Gunnar Glans, ”ingen semester!”

Gunnar tyckte det var förskräckligt, rena vansinnet, ja alldeles åt skogen.

Han reste sig och vankade av och an i rummet.

”Detta problem måste lösas. Vi måste diskutera, planera och ta till åtgärder.”

”Jahaja”, sa Bertil Bonde.

De hann inte sitta där länge förrän telefonen ringde igen.

Britta svarade. Hon lät som om det var jultomten.

”Nähä! Är det sant?”

Britta satte sig ned. Bertil och Gunnar tittade nyfiket på Britta och försökte lista ut vad samtalet gällde. Britta var nu blossande röd i ansiktet och fläktade med en tidning.

”Säg det igen! Jag tror inte mina öron.” Hon slog sig för knäna och klänningens rosenknoppar sträckte på sig.

Bertil frågade envist om och om igen vem det var. Britta sansade sig och fortsatte sitt samtal.

”Men vi kan nog inte åka. Det var en härlig överraskning men vi är bönder, vet du. Hon förklarade att de inte kunde fara ifrån djuren. Vårbruket skulle snart sätta igång och då skulle det sås i jorden. Ja, det var mycket som skulle göras och hända och som inte gick att fara ifrån. Britta avslutade samtalet och såg mycket dystert ut.

”Men berätta, berätta!” sa Bertil. ”Vem var det där?”

Britta berättade att hon för en tid sedan sänt in ett bidrag till en tävling. Man skulle rimma på ordet ko.



Britta hade hittat på följande rim: ”*Min ko är varm och go.
Mjölken hennes smakar gott. Vi är vänner i vått som torrt.*”

Och nu hade hon vunnit tävlingen! En jorden-runt-resa för två som startade på momangen.

Gunnar Glans blev åter igen upprörd. En sådan fantastisk poet Britta var. Det var självklart att Britta och Bertil skulle resa. De behövde semester. Detta pris kom som fallet från himlen. Inte skulle jordbruket hindra dem.

Gunnar undrade hur länge korna klarade sig utan Britta och Bertil.

”Inte en dag”, svarade Britta. ”Korna måste både ha mat och mjölkas varje dag. Och Blenda blir sur om jag inte kliar henne mellan hornen. Vår fina sugga ska snart ha kultringar och åkrarna, de ska harvas, gödslas och sås. Och katterna, de små raringarna, nej det går bara inte att fara.”

”Inte det”, sa Gunnar, ”på så vis.”

Rosenknopparna slokade sakta på Brittans klänning. Bertil fångade hennes sorg på sin skjorta. Skjortan fick en mörk blöt fläck där Britta lutat sitt tunga huvud. Gunnar vankade av och an i rummet. Var hon tvungen att gråta, vuxna människan? Ute började det regna. Himlen mörknade. Åskan närmade sig. Katterna jamade. Bullarna torkade och kaffet blev kallt.

Allt var eländigt.

Gunnar vankade ännu fortare av och an. Plötsligt lystes rummet upp av en blixtnedslåg och i detsamma stannade Gunnar upp och utbrast med armarna åt alla håll:

”Vet ni vad!? Jag tar hand om gården och ni åker på resan.”

”Det är snällt, Gunnar”, sa Bertil, ”men du är inte så van vid djur, traktorer och jordbruk.”

”Du talar till Gunnar Glans”, sa Gunnar Glans. ”Jag klarar allt med galans. Allt man vill kan man. Och nu vill jag ta hand om er bondgård. Gå nu och packa era väskor!”

Det var så det kom sig att Britta och Bertil Bonde fick semester från sin gård. De lyckades hitta sina gamla badkläder som låg bortglömda längst in i garderoben. Britta packade ner dem tillsammans med Bertils julklappsskjorta och hennes egen sommarklänning. Bertil skrev ned i en bok vad Gunnar skulle göra på gården. Vad djuren skulle äta och hur vissa vardagsrutiner som till exempel mjölkning gick till. Britta pussade länge på katterna innan hon sa:

”Hej då, Gunnar Glans, och lycka till med vår kära gård. Glöm inte att klia Blenda mellan hornen, att katterna vill ha sista mjölkskvätten och lilla Malin hon . . .”

Gunnar Glans vinkade glatt. Han anade ingenting om vad som väntade honom på gården.

Gunnars första möte med djuren

NÄSTA MORGON började förskräckligt tidigt. Tuppen gol innan klockan ens var sex och korna råmade inne från ladugården. Gunnar tyckte det var rena oförsämheten. Han öppnade sovrumsfönstret och ropade ned mot ladugården:

”Hallå där! Klockan är mitt i natten. Här i huset sover vi.”

I detsamma började katterna jama nere i köket.

”Ett sådant hysteriskt hus”, tänkte Gunnar medan han tassade ner i köket iklädd sina skinntofflor. Katterna strök sig mot Gunnars ben. Gunnar blev stel av fasa. Håret reste sig på hans armar.

”Det är ingen ordning. Ska inte katterna vara i ladugården? Britta och Bertil sa ingenting om någon tupp och kor behöver väl sova precis som vettigt folk.”

Hur skulle han få tyst på kattrackarna?

Gunnar tog fram boken och läste.

God morgon, Gunnar!

1. *Ge katterna mat. De heter Ebba och Kjell.*

”Ebba och Kjell”, fnyste Gunnar som tyckte det var fånigt med kattnamn.

Han tog fram två potatisar ur kylskåpet och sa med tillgjord röst:

”Ebba och Kjell, här får ni mat.” Han slängde ner potatisarna på golvet så att de studsade över köksgolvet. Han såg inte att Ebba och Kjell inte ens tyckte det var värt att jaga ifatt de vildsinta potatisarna utan han läste vidare i boken.

2. *Ge djuren i ladugården mat.*

Gunnar tittade på sin pyjamas. Han funderade över om han skulle springa ner till ladugården, snabbt ge djuren mat och sedan skynda sig tillbaka till sängen och låtsas som om han aldrig varit vaken. Han läste vidare i boken.

”...sedan ska korna mjölkas. Detta sker vid sextiden första gången.”

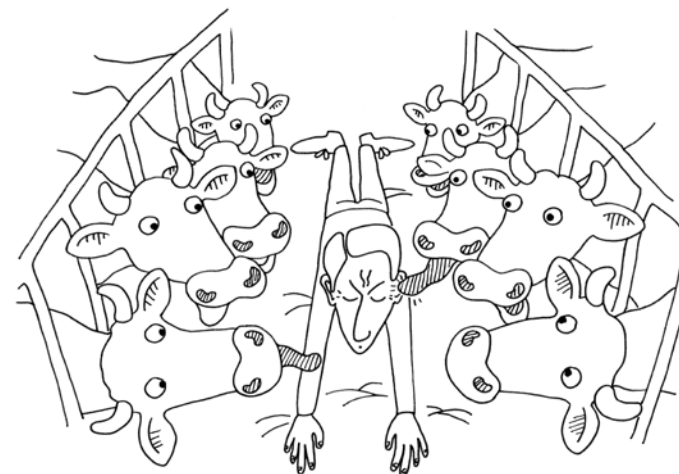
Gunnar insåg att han fick ge sig. Han bytte om till fritidskläder. Vinröda bomullsbyxor, vit skjorta, slipover, skor i beighe och matchande jacka. Med boken under armen traskade han ned till ladugården. Han ryckte raskt upp dörren och klev in. Där blev han stående. Han visste att där skulle stå kor. Men inte så här många kor. De stod i två långa rader och var närmare 40 än 37. Och var inte dessa kor ovanligt stora?

Han tittade sig sakta omkring. Vad hade han gett sig in på? Gunnar kände att hans kläder blev större och själv krympte han till en liten pojke. Det här kändes som när han som liten tappat bort sin mamma och pappa i det stora varuhuset. De fanns ingenstans. Precis som nu. Men den gången hade det kommit en snäll tant som ropat ut i högtalarna: ”Gunnar Glans föräldrar till informationen.” Och de hade kommit som i ett trollslag. Men här i ladugården fanns ingen hjälp att få.

Bertil hade ritat en karta som visade var kornas mat fanns. Han skulle hämta hö på höskullen. Gunnar tog ett djupt andetag, låtsades att korna befann sig på semesterresa i Kiruna, och gick med bestämda steg till höskullen. Där fyllde han en hink med hö. Han tog sats och sprang då han utfodrade korna med varsin näve hö. Korna stirrade storögt och ryggade tillbaka av Gunnars språngmarsch. De råmade högt och svalde snotet höet i en enda tugga. De undrade över vad det här var för en snåljåk. Korna ville ha mer mat. Ja, de ville ha mycket mat. De råmade allt högre.

Gunnar fyllde återigen hinken med hö och skulle ta ett nytt varv då en ko hade fräckheten att bajsa. Och det precis bredvid Gunnar. Det plötsliga bajsljudet fick Gunnar att snubbla fram mellan korna och tappa allt han hade i händerna.

Där låg han platt som en pannkaka, med kohuvuden från alla håll, och vågade inte titta. En kladdig kotunga slickade honom rakt i ansiktet. Gunnar låg prick stilla som en fastfrusen spagettipinne. Han kikade försiktigt och såg nyfikna kor stå och blänga på honom. Hjärtat dunkade och svetten rann i pannan.



”Här gäller det att snabbt få kontroll”, tänkte Gunnar och satte sig sakta upp. Korna fick inte tro att han var rädd. Han harklade sig och sa: ”Mitt namn är Gunnar Glans.”

Rösten ville inte hänga med utan pep och försvann i tomma intet. Gunnar harklade sig igen och fortsatte: ”Jag är Bertil Bondes kusin, 43 år och civilekonom. Jag kommer att göra upp regler som ska gälla här och om ni samarbetar kommer allt att bli bra.”

Gunnar reste sig och borstade snabbt av sig höstråna. Då upptäckte han att han fått kobajs på sina fina seglarskor.

”Näe, det här är inte rättvist! Jag förbjuder bajsning när jag är i ladugården!” Genast han sagt detta bajsade två kor till och strax därpå en tredje.

Gunnar blev ilsket röd i ansiktet. ”Det är förbjudet har jag sagt, förbjudet!”

Korna råmade. I rena ilskan fyllde Gunnar skottkärra efter skottkärra med hö och delade raskt ut till korna. De tystnade och tuggade nöjt.

Gunnar provar att mjölka

GUNNAR SUCKADE lättad över att korna tystnat. Nu skulle han bara mjölka. Bertil hade hunnit skriva om mjölkning också.

”Du behöver en mjölkmaskin. Den fungerar som en dammsugare som suger mjölk ur kons spenar. Sen rinner mjölken genom rör bort till en stor tank i tankrummet. Där kyls mjölken ner för att inte surna. Själva spenkopparna, som du ska fästa på kons juver, hänger i tankrummet.” Gunnar tittade på rören i taket och följde dem och hamnade mycket riktigt i ett rum med en stor tank.

”Det här går lätt som en plätt”, tänkte Gunnar nöjt som tyckte tankrummet såg spännande ut med alla rör, mätapparater och slangar.

Han tog en spenkoppsmakapär och gick fram till närmsta ko. ”Rosa” stod det på skylten över kon.

”Jaha du Rosa, nu ska vi mjölka”, sa Gunnar och viftade med spenkoppsmakapären. Men hur skulle den hamna på Rosa? Kunde han hänga den på en högaffel och sticka fram under kons mage? Gunnar tittade på avstånd under Rosas mage. Där hängde ett enorm stort juver med fyra spenar. Så bra att det var fyra. För fyra var antalet spenkoppar på makapären. Då skulle man kunna tänka sig att spenkopparna skulle fästas på spenarna. Men hur? Det kunde väl inte vara meningen att han skulle vara tvungen att gå fram till Rosa? Längre stod han och drog sig i näsan innan han närmade sig kon. Inte med benen alltså. Han lutade sig fram med överkroppen, blundade och sträckte ut armarna med spenkopparna så långt han kunde. När han öppnade ögonen var faktiskt spenkopparna i närheten av Rosas mage.

”Inte illa”, tänkte Gunnar.

Rosa blängde på Gunnar och dängde till honom med svansen. Sedan vände hon honom baken.



Gunnar får besök i ladugården

”DET GÅR KANSKE lättare om du ställer dig bredvid Rosa. Det blir liksom närmre då.”

Vem var det? Gunnar tittade sig omkring. Där stod en flicka i ljust, långt hår och en stor, varm ylletroja. Hon var över metern hög men inte värst mycket mer.

”Akta dig flicka lilla”, sa Gunnar ilsket, ”här kan du inte vara. Det här är kor förstår du.”

Det visste flickan.

”Jag håller på och mjölkar ser du”, sa Gunnar och viftade åter med spenkopparna, ”och då kan man inte riktigt veta vad korna hittar på.”

Flickan berättade att hon brukade få vara här på gården.

”Brukar ja”, sa Gunnar, ”men jag har nya regler. När jag mjölkar är bara jag här. Och förresten bestämde jag precis nu att i dag ska inte korna mjölkas alls.”

Då berättade flickan att korna skulle få ont i sina juver om han inte mjölkade.

”Vad vet du om det? sa Gunnar. ”Jag är Gunnar Glans. Jag vet nog lite mer än du skulle jag tro, flicka lilla.”

”Min mamma har en bebis”, sa flickan. ”Det är likadant

med henne. Brösten blir så fulla med mjölk att det gör ont ibland.”

Gunnar undrade över vad det här var för ett besvärligt barn. Han var inget vidare förtjust i barn överhuvudtaget. De var små, hade sönder allting och sa korkade saker. Men den här lilla duktighetsfröken som skulle veta allting kunde allt få bevisa det också. Gunnar föreslog att hon kunde ta över mjölkningen.

Flickan gick fram och klappade Rosa. Hon torkade med en trasa runt spenarna och kramade dem försiktigt till dess det kom mjölk som fick rinna ner i en skål. Gunnar kunde inte låta bli att fascineras.

”Ursäkta mig, men skulle jag kunna få titta på det där?” undrade Gunnar försiktigt

Visst fick han det.

Gunnar tog skålen och tittade noggrant.

”Ta mig tusan”, tänkte Gunnar, ”det ser ut som sådan mjölk man dricker.”

”Tror du folk vet om det här?” frågade Gunnar, ”att man likaväl som att köpa mjölk i affären kan mjölka en ko?”

Flickan förstod inte riktigt vad han menade. Det är ju från kon mjölken kommer hur som helst.

”Hur mycket mjölk tror du det kommer från en ko på en dag?” frågade Gunnar.

Flickan visste, för hon hade frågat Britta. Hon berättade för Gunnar att varje ko gav mellan 20 och 30 liter på en enda dag.

”Fantastiskt!”, tänkte Gunnar. Han tog fram sin miniräknare och räknade ut hur mycket mjölk det skulle bli om man mjölkade alla kor. Det här skulle man ju kunna tjäna pengar på. Han såg framför sig stora skyltar längs med landsvägen där det stod ”*Riktig komjolk säljes till högstbjudande.*” Vilken köprusch det skulle bli. Han skulle ha en liten affär intill mjölkrummet med mjölk i vackra glasflaskor. En liten apparat för kölappar skulle sättas bredvid brevlådan. Han såg sig själv sitta med en mikrofon och ropa ut i högtalare: ”Här har vi 30 liter mjölk från kon Blenda. En riktig svensk ko med otroliga egenskaper.”

Gunnar gick iväg med skålen och mumlade för sig själv. Det här var en upptäckt som han ville berätta om. Han blev glad när han fick syn på katterna Ebba och Kjell. De skulle få veta.

”Det här är mjölk.”

Ebba och Kjell tittade mycket intresserat på mjölkskålen.

”Och visst vet man att mjölk kommer från korna”, fortsatte

Gunnar, ”men att det kom riktig drickmjölk från Bertils kossor hade ni inte riktigt tänkt er, va?!”

Ebba och Kjell satt snällt och inväntade att få smaka på innehållet i skålen. De följde varje rörelse Gunnar gjorde. Han höll fram skålen så pass nära att de hann få ut sina tungor, för en tänkt smakupplevelse, då han plötsligt drog undan skålen och hastigt reste sig upp. Han kom på sig med att prata med katter, vilket var en löjlig handling han genast avbröt. Gunnar tänkte att han fick skärpa sig.



Här var det en unge som mjölkade korna medan han pratade med katter. Han gick tillbaka till flickan och smög tillbaka mjölkskålen intill henne. Därefter ställde han sig på ett sådant vis att hon inte skulle se honom. Hon mjölkade inte längre för hand utan hade satt på kon spenkoppsmakapären. När hon var färdig med Rosa fortsatte hon med nästa ko. Gunnar kikade fram från olika vinklar för att lista ut hennes hemlighet.

”Du kan väl gå och mata Malin och Liselott”, sa flickan som tydligen hade ögon i nacken, ”och Gunnar med fruar.”

Vad pratade hon om?

Som om hon hört hans tankar svarade hon att Malin och Liselott var gårdens suggor. Och Gunnar, det var tuppen.

En tupp som hette Gunnar! Detta skrattade Gunnar gott åt tills han kom på att Gunnar, det var ju hans namn.

”Ska de äta de här frukostflingorna?” ropade Gunnar när han tittat ner i säcken med grismat.

Maten var en blandning av havre, korn och råg men för Gunnar såg det mer ut som müsli.

”Ska de ha filmjolk också?” fortsatte Gunnar och tyckte att han var riktigt lustig.

Flickan berättade att matblandningen kallades ”*kraftfoder*”.

Tupp-Gunnar med hönsfruar fick liknande mat. Men i deras mat låg *äggskal*. Gunnar muttrade att det inte var någon ordning. Skal i maten!

Han började rensa bort skalen medan han suckade och himlade med ögonen.

”Men du ska inte ta bort skalen heller”, kom flickan och sa. Hon berättade det Britta hade lärt henne, att hönsen inte hade några tänder att tugga maten med. De behöver skalen för att mala maten i magen. Dessutom gör skalen hönsens ägg starkare.

”På somrarna”, fortsatte flickan, ”då äter hönsen grus för att mala maten med.”

”Tokhöns!” tänkte Gunnar. Han studerade tupp-Gunnar som surt blängde tillbaka. Sedan sträckte tuppen på sig och utropade ett högt kuckeliku, vilket fick hönsen att flaxa åt alla håll.

”En sådan sprätt”, tänkte Gunnar om Gunnar och återvände till ladugården.

Från några mindre bås stack små kalvar ut sina huvuden.

”De här minikorna”, sa Gunnar, ”ska de också ha mat?”

”Självklart”, svarade flickan och berättade att de precis lärt sig att äta hö. Förut drack de bara mjölk.

Gunnar gillade storleken på den här mindre kovarianten och sa att han tyckte Bertil kunde ha nöjt sig med enbart dem.

”Men då fick man ju ingen mjölk”, sa flickan.

”Nej, och man skulle slippa mjölka.” Gunnar såg framför sig hur bra allt skulle vara då. Rena idyllen.

”Men då finns det ju ingen mening med att ha dem”, sa flickan.

”Nej, du ser”, sa Gunnar, ”men då finns det ingen mening med att ha de här minikorna nu heller ju?”

Flickan tittade bekymrat på Gunnar och förklarade långsamt: ”Om inte kon fick en kalv skulle hon inte ha någon mjölk. *Kon får mjölk i sitt juver först när hon fött en kalv.* Precis som min mamma fick mjölk i sina bröst när hon fick bebisen.”

”Åh, det är på det viset”, sa Gunnar, ” $A+B=C$. Ett samband helt enkelt mellan mjölk och miniko.”

”Kalv”, rättade flickan.

Flickan berättade att hon måste vidare till skolan. Gunnar fick ta över mjölkningen.

”Inget problem, kila iväg du. Jag klarar mig utmärkt själv.”

Där stod Gunnar åter igen ensam med spenkoppsmakapären i näven och tittade olyckligt på raderna av kor. Han tog sats och närmade sig nästa ko. Men hon vände rumpan mot Gunnar precis som Rosa. Då försökte han med kon bredvid och hon gjorde likadant. Vid tredje försöket kom han ända in till kon. Då lade hon sig ner och tittade nonchalant åt ett annat håll. Gunnar ställde sig och skakade på spenkopparna.

”Mjölknings! Alla ställer sig redo.”

Ingen ko ställde sig redo. Alla lade sig ner.

Gunnar funderade och fick en idé. Skulle Bertil märka om han köpte mjölk från affären och hällde i mjölktanken? Mjölk som mjölk.

Han gjorde genast slag i saken och körde iväg i sin fina sportbil.

I affären köpte han tusen liter mjölk som han fick köra i flera omgångar hem till gården. När allt var på plats hällde han i all mjölk i tanken. En efter en. Gunnar kände sig mycket nöjd. Tänk vad smart han var. Nu kunde Britta och Bertil komma hem. Om han skulle ta sig en tupplur? Eller äta? Han hade glömt bort att äta.

Gunnar gjorde både och. Åt allt möjligt gott han fann i kylskåpet och lade sig sedan att sova.

Han vaknade av att någon stod och bankade på dörren. Kunde det vara Britta och Bertil? tänkte Gunnar hoppfullt. I detsamma tänkte han att de kanske upptäckt hans fusk. Han for upp ur soffan och fick lust att gömma sig. Skulle han öppna?

Det bankade igen. Han smög sig fram för att se vem det kunde vara. Det var duktighetsfröken själv. Vad kunde hon vilja nu igen?

Han öppnade dörren på glänt och frågade :”Nå?”

”Hej, kan jag hjälpa dig med något? Gick det bra med morgnmjölknigen? Har du mockat? Plockat ägg? Snart är det dags för kvällsmjölknigen.”

Kvällsmjölkning! Gunnar plockade fram sin plånbok. Ur den tog han en sedel som han stack i näven på flickan.

”Här får du om du hjälper mig i dag.”

Flickan hjälpte gärna till med kvällsmjölknigen utan någon peng alls, men hon blev glad för pengarna eftersom hon sparade till Madonnas senaste skiva. Gunnar satte sig vid TV:n med ett glas sherry.

På kvällen ringde Bertil Bonde och frågade oroligt hur det hade gått.

”Allt går med galans, mitt namn är Gunnar Glans”, sa Gunnar och i nästa andetag frågade han om de sett kinesiska muren, Frihetsgudinnan i Amerika och afrikanska elefanter.

De hade de inte. Planet var försenat. De hade inte lyft från Arlanda än.

Märkligt, tänkte Gunnar som tyckte det kändes som om de varit borta i flera veckor.

Gunnar Glans som cowboy

FÖLJANDE DAG började precis lika tidigt som den förra. Gunnar suckade men han hade gjort upp en plan. Han skulle vara tuffare för då skulle allt gå bra. Och vad var mer passande och tuffare än en cowboy.

Gunnar hittade ett par jeans och en rutig skjorta i Bertil Bondes garderob. Om halsen knöt han en sjal. Gunnar ställde sig framför spegeln i en tuff pose. Nu behövde han bara ett par cowboyboots, hatt och en häst. Bredbent gick han omkring i huset och letade efter passande föremål. Bertils grova kängor fick duga som boots och han hittade inget bättre än Brittias halmhatt. Korna skulle förhoppningsvis inte tänka på att det var blommor i hatten. Iklädd detta gick han ut för

att leta sig en häst. Skulle han ta kvasten eller cykeln? Cykeln fick duga. Det var ändå känslan inom honom som var det viktiga. Han satte sig på cykeln och smackade högt. ”Galopp!” Han trampade runt på gården i vild karriär. Tog några varv runt flaggstången innan han tvärt bromsade in framför ladugårdsdörren och gjorde ett elegant hopp ur cykelsadeln.

”Prrroo!” sa han till cykeln, sträckte på sig och gick med sin bredbenta cowboystil in i ladugården.

”Good morning cows! What’s happening?” sa han på engelska vilket betyder ”God morgon kor! Vad händer?”



”Not much”, svarade kon Blenda vilket betyder ”Inte mycket”.

”Vad sa du?” undrade Gunnar förskräckt.

”Ingenting”, svarade Blenda.

”Det var tur det”, sa Gunnar, ”för är det något jag vet så är det att kor inte kan prata.” Han gick långsamt förbi alla korna och tuggade som om han haft tuggummi.

”I dag blir det mat om ni lovar att uppföra er.”

Gunnar tittade sig omkring och fann att de alla hade bajsat rejält på golvet.

Han fortsatte: ”Och som ni vet är bajsning förbjudet när jag är här. Dessutom förbjuder jag er att vända rumpan till och att lägga er ner när det är mjölkning.”

Han tittade försiktigt på kornas reaktion. Gunnar kände sig lika liten som igår men hoppades att det inte skulle märkas. Han gick iväg och hämtade hö och genast började korna råma. Var de arga, hungriga eller glada? Gunnar visste inte. Han ansträngde sig att gå med sin cowboystil så att korna skulle känna respekt. Men ibland glömde han sig. Stövlarna var dessutom för stora, vilket inte gjorde det hela lättare.

Den här dagen kom han ihåg att ge mat till suggorna Malin och Liselott samt tupp-Gunnar med hönsfruar. Gunnar och Gunnar blängde lika oförälskat på varandra i dag.

Då var det åter dags för mjölkningen. Eller skulle han åka till affären idag med? Gunnar kom att tänka på vad flickan sagt. Det var något om att korna fick ont i sina juver om de inte blev mjölkade. Det var inte bra. Tänk om Bertil skulle märka det. Nej, han ville att hans kusin skulle titta på honom som om Gunnar varit Kenta. Kenta från skoltiden som vann skolmästerskapet i löpning, som kunde stå på en arm och som

alla flickor hade som ”etta” på sina listor. Och det var ju skoj att det faktiskt kom mjölk ur spenarna. Fram med spenkopparna och med raska kliv mot Rosa. Först tittade hon intresserat på Gunnars blomsterklädda hatt. Rosa sträckte både på huvud och tunga för att se om den gick att äta. Men några blommor bjöd inte Gunnar på utan han gjorde en djupdykning åt sidan. Rosa vände honom rumpen precis som i går. Han provade med nästa ko. Hon inte bara bröt mot samma rumpregel som Rosa utan hade dessutom mage att bajsa i samma ögonblick.

”Uppställning!” manade Gunnar men ingenting hände. Han stampade med fötterna i marken.

”UPPSTÄLLNING!” upprepade han allt högre.

”Ni får en chans till. Jag räknar till tre”, sa Gunnar och började räkna ”ONE... TWO...”

Då kom lilla duktighetsfröken.

”Snygg hatt! Men jag ser att du har arga gubbar i den. Det är aldrig bra när man ska mjölka.”

Hon tog över spenkopparna från Gunnar och klappade på Rosa. Hon pratade med henne, mjölkade först lite för hand och satte sedan på spenkopparna på juvret. Flickan tyckte att Gunnar kunde *mocka* under tiden. Hon menade att han skul-

le skrapa ner kornas bajs i golvrännan som gick bakom dem. Det skulle ut till gödselbrunnen. Hon sa att det var bra för Gunnar att träna sitt tålamod.

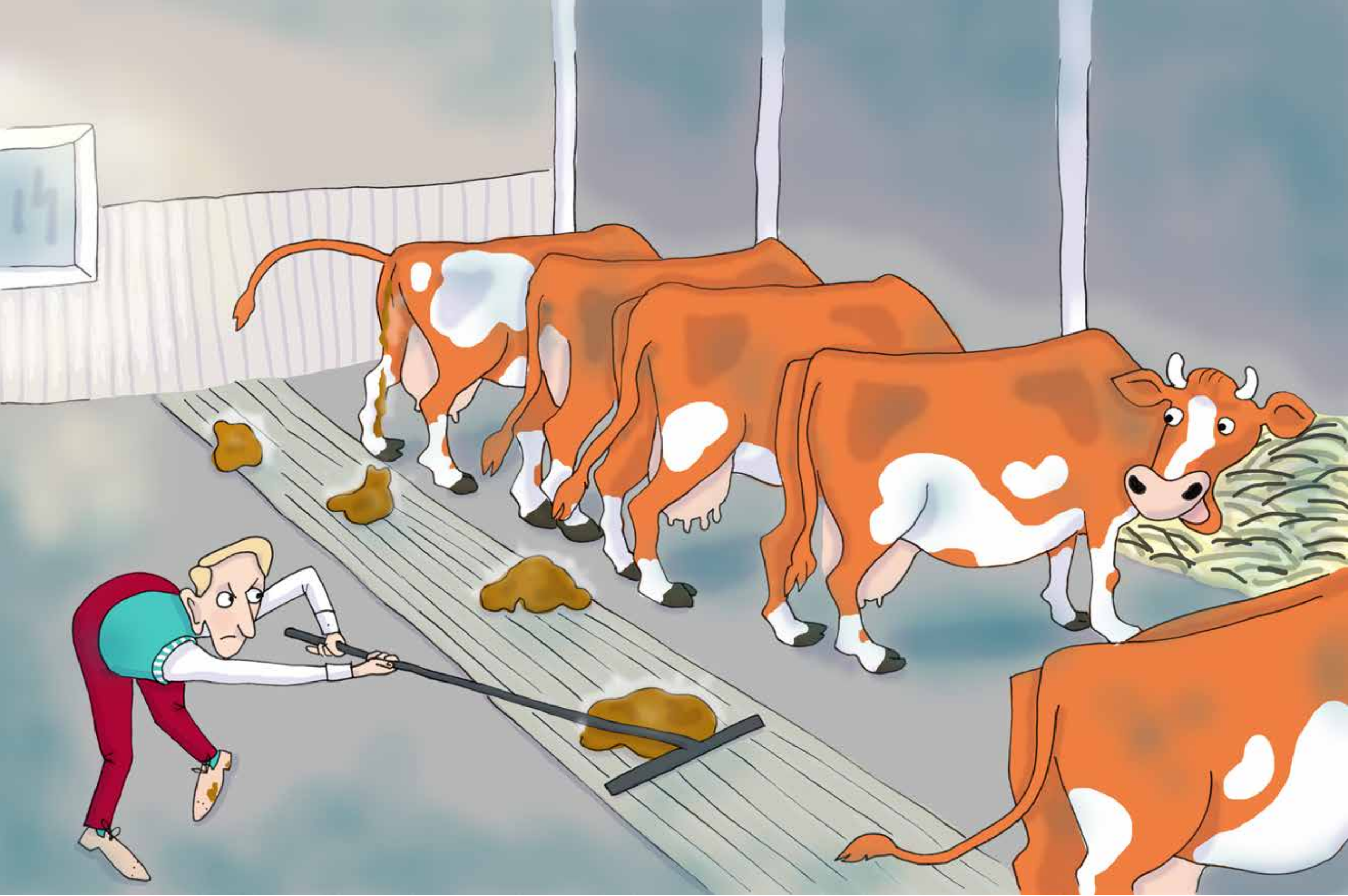
”Vadå arga gubbar i hatten, träna tålamod och skrapa bajs?” undrade Gunnar som kände sig allt mindre som en cowboy.

Vad skulle det vara bra för? Måste Bertil Bonde spara på allt skit man kunde tänka sig? Någon måtta fick det väl ändå vara. Men flickan var bestämd och gav sig inte. Korna ville ha rent omkring sig. Det var bara för Gunnar att ta skrapan och dra ner skiten i rännan. Han tyckte korna såg ut att småle åt honom. När han skrapat färdigt tryckte flickan på en knapp på väggen. Gunnar hoppade till för bajset började röra på sig. Det förflyttades ut ur ladugården av små skrapor som satt i golvrännan. Allt samlades i en stor *gödselbrunn*.

”Kobajs är bra”, sa flickan, ”det kommer du att förstå alldeles snart när vårbruket sätter igång på åkrarna.”

Gunnar tänkte att han inte behövde bry sig eftersom Britta och Bertil skulle komma hem innan det var dags för något vårbruk.

Den här dagen slet Gunnar. Benen kändes som kokt spagetti och armarna som två orörliga tyngder. Ändå var det flickan som skötte mjölkningen, vilket retade honom oerhört.



Han trodde sig förstå hur han skulle göra. Det var bara korna det var fel på. Men han skulle allt lära dem bättre. Det var knappt han orkade upp på sin cykelhäst när dagen var till ända. Han släpade sig uppför trappen till verandan. Där lade han sig ner för att pusta. På knäna kröp han sedan vidare in i hallen. Och det var där på golvet han vaknade morgonen därpå.

Skogens konung kommer till ladugården

COWBOYSTILEN HADE inte fungerat. De följande dagarna provade Gunnar olika metoder för att få pli på korna. En dag hade han en klocka som han ringde i när korna inte skötte sig. Men det blev ett evigt plingande och till och med Gunnar fick ont i huvudet. En annan dag skrev han rapporteringslistor som han hotade med att överlämna till Britta och Bertil. Ett streck för varje galenskap eller oförsämndhet. Gunnar drog det ena strecket efter det andra utan att korna brydde sig. Vad skulle han ta sig till? Han fick en utmärkt idé en kväll då han låg i soffan och stirrade på väggar och tak. En alldeles genial idé. Morgonen därpå tog han ner ett stort uppstoppat älghuvud från Britta och Bertils vägg, och tog med till ladugården. Med bullrig stämma sade han bakom älghuvudet: ”Hallå,



hallå det är jag som är skogens konung. Ni måste göra allt som jag säger.”

Det blev tokfel. Korna blev hysteriska och Gunnar blev jätterädd. Tre kor slet sig loss och det blev kalabalik i hela ladugården. Tupp-Gunnar gol inne från höns huset. Hönsen yrde omkring därinne och grisarna grymtade oroligt från stian. Själv gömde sig Gunnar uppe på höskullen. Han fick en känsla av att han inte klarade det här bondelivet riktigt bra. Han, Gunnar Glans, hade skapat oordning. Tänk om Britta och Bertil skulle komma nu. Vad skulle han säga? Tänk om man ändå kunde få ordning på något snabbt sätt. Med dammsugaren eller trädgårdsslangen. Eller någon knapp som man tryckte på lika enkelt som man satte på TV:n.

Plötsligt kändes det som om han inte var ensam längre. Han tittade sig omkring och där satt den lilla flickan. Typiskt.

Hon skulle bergis berätta allt för Britta och Bertil.

”Jag tror kor gillar när det är lugn och ro”, sa flickan. ”Det gör i alla fall jag. Hemma hos mig är det så stimmigt. Bebisen skriker och vet du, ibland skriker mamma till honom, men han fattar ju inte och varför skrika till sådana som inte förstår?”

Hon fortsatte ”Det händer att mamma skriker till mig också. Ja, hon vill bestämma allt möjligt. Och fastän jag förstår vad hon skriker så vill jag inte göra som hon säger när hon låter så där dum. Då går jag hit för att få lite lugn och ro.”

Gunnar lyssnade noga på flickan. Hon lät inte helt tokig. Nej, hon var kanske inte någon galenpanna ändå. Det kanske var detsamma med djur. Att man skulle vara snäll. Nåja, det tålde att tänkas på.

”Jag heter Lovisa”, sa flickan, ”men du kan kalla mig Madonna om du vill. Jag ska nämligen bli popstjärna när jag blir stor.”

”Jag tror jag kallar dig Lovisa. Du kan få kalla mig James Bond men mitt namn är Gunnar. Gunnar Glans. Jag kanske också ska bli stjärna”, sa Gunnar och suckade djupt.

Ebba och Kjell försvinner

LOVISA HADE fått lugn i ladugården. Gunnar satte tillbaka älg huvudet på väggen. Han hade fått ett nytt bekymmer. Det hade kommit ett vykort från Britta och Bertil. De var i Köpenhamn och de fullständigt älskade den danska korven. Och det var ju för väl. Värre var att de undrade hur Ebba och Kjell mätte. Och det hade inte Gunnar en aning om för han hade inte sett katterna på flera dagar. I ärlighetens namn hade han glömt bort att de fanns överhuvudtaget.

Gunnar tittade sig ivrigt omkring i hopp om att få syn på någon gömd katt, någon sömntutekatt eller vilken typ av katt som helst. Någon katt såg han inte men där stod disken i travar. Kläder låg spridda som om en storm gått genom huset. Hur hade det blivit så här? Hade han själv lekt väderkvarn utan att märka det? Det var för väl att Britta och Bertil var i Köpenhamn och snaskade korv. Hur skulle han få ordning? När skulle han hinna? Djuren skulle ha mat två gånger om dagen. Korna skulle mjölkas. Ladugården skulle mockas och däremellan hade alltid Lovisa en mängd uppgifter till honom som skulle vara gjorda innan hon kom från skolan. Gunnar var trött. Men det hade han inte tid med. Han måste hitta Ebba och Kjell.

Han gick ut och ritade av hur gården såg ut. Skulle han leta katter så ville han att det skulle ske med ordning och finess. Först ritade han det gula boningshuset som han sov i. På gårdsplanen framför huset stod flaggstången och till vänster ritade han den röda ladugården. Ladugården bestod av tre delar som satt ihop. Det var först grisstian med hage i ändan av ladugården. I hagen stod ett litet hus som såg ut som en sommarstuga i miniatyr. Sedan kom delen där korna bodde och slutligen hönshuset. Även hönshuset hade en gård framför sig. Den hade hönsnät som staket för att inte räven skulle komma och ta dem på sommaren. Till höger om boningshuset låg ett sädesmagasin men Gunnar kallade det för ”djurfritt hus”. Rakt fram låg maskinhallen. Gunnar skrev ”traktorhus”. Det skulle bli spännande att undersöka tänkte han. Bara ett stycke från gårdshuset låg tre blygsamma bodar. Först en liten, liten bod med ett hjärta på dörren. Gunnar öppnade haspen och tittade in.

”Blä, ett dass!”

Han skyndade sig ut trots att ingen använt dasset på flera år. Gunnar öppnade försiktigt dörren bredvid och hittade ved i stora travar. Och jättelika getingbon. Gunnar ryste. Den tredje boden var en snickarbod med hyvelbänk, virke, sågar,

tänger, hammare, spikar, ja allt man kunde önska sig som snickare. Gunnar andades in. Det doftade som träslöjden i skolan. Han kom att tänka på skärbrädan han gjort. Inte så dum faktiskt. Han fick lust att snickra något. En fågelholk kanske. Eller ett mindre hus. Han skulle nog komma på något tids nog.

Han tittade på kartan han ritat och ringade in tänkbara platser där katterna kunde vara. Med miniräknaren räknade han ut hur stor sannolikhet det var att de skulle vara på än den ena platsen, än den andra. Antingen var de i trädet. Annars inte. Det blev 50% chans att de var just där. Därefter skrev han en turordningslista på platser han skulle titta på.

1. Genomsöka huset. 2. Titta under verandan. 3. Klättra upp i tallen och så vidare.

Han insåg att han behövde vara dektektiv nu. Och då behövde han en ficklampa, förstoringsglas, kikare, kamera och anteckningsblock. Gunnar rotade runt i huset och hittade faktiskt allt han behövde. Han stoppade föremålen i sin portfölj och satte sina planer i verket.

Först genomsökte han hela huset. Inga katter. Gunnar antecknade i sitt block: Inga katter i huset. (Jo, prydnadskatter.)



Mamma-gården

Han fortsatte med att titta med ficklampan under verandatrappan. Inga katter men däremot en rostig gaffel. Därefter tog han förstoringsglaset och tittade efter kattspår. Först såg han några vackra stenar och en krona. Sen fann han kattspår. Massvis. Han följde dem och de ledde åt alla håll man kunde tänka sig. ”Intressant”, tänkte Gunnar. Han antecknade i sitt block: ”Katterna har gått överallt.”

Med kikaren tittade han upp i trädkronorna. En skata satt i björken. Ett gäng gråsparvar satt i de kala äppelträden och en domherre kvittrade glatt i en buske. Han gick vidare för att genomsöka gårdsutrymmena. I maskinhallen stod den ena maskinen efter den andra. Gunnar kunde inte hålla sig utan satte sig i en traktor och låtsades köra. Han undrade hur fort den gick, vad man kunde göra med dem alla och avundades Britta och Bertil som hade så många maskiner.

I ladugården fanns inga katter. Däremot låg korna lugnt och tuggade. Inte heller mjölkkrummet gömde några katter. Gunnar gick vidare in till hönsen. Han satte sig stilla i ett hörn och tittade på dem. Det var första gången han riktigt såg hur de såg ut. Och de såg rätt knasiga ut med sina röda kammar som hängde och dinglade. De pickade frön från marken och sprätte med sina ben. Ja, ibland sprätte de till

någon stackars gul och ullig kyckling som fick sig en flygtur. En del höns låg i sina redan och ruvade på ägg. Rätt som det var kacklade de till. Gunnar tyckte det såg ut som om de ville berätta något för de andra hönsen. Att de fått ett ägg kanske. Och de andra stannade till och kacklade tillbaka. Gunnar hade nog förstått denna högtidstund om han vetat att hönan bara får *ett* endaste ägg om dagen. Hur skulle han då hålla i en äggkartong med sex ägg om han vetat att det var sex hela arbetsdagar för en höna?

Några höns satt på en sittpinne och verkade drömma om sommaren eller något annat trevligt. Och tupp-Gunnar spankulerade vaksamt mellan hönsen och Gunnar.

”Det här är mina fruar så kom inte här och sprätt”, tycktes han säga.

Gunnar gick vidare till grisarna. Han hade alltid tänkt sig grisar som smutsiga och äckliga. Men de här var annorlunda. Deras näsor, eller munnar, nej, *trynen* hette det visst, var allt lite söta fick han erkänna. Malin och Liselott verkade vara ett par ordningsamma grisar. Där de sov var halmen ren och fin. Det var bara ett hörn av stian som de tydligen hade som toalett. De pratade med honom med sitt grymtspråk och tittade med sina nyfikna ögon. De var båda stora men den ena var

jättestor och verkade aningen trött. Britta hade berättat att Malin skulle få kultingar. Han hoppades att Britta och Bertil skulle hinna hem innan dess. För kultingar var inte precis Gunnars specialitet. Efter ett tag struntade suggorna i Gunnar och fortsatte med sitt bökande i halmen. De kanske bäddade. Eller letade de också efter något?

Gunnar antecknade i sin bok: ”Inga katter i ladugården, hönshuset eller svinstian.”

Han tog några fotografier som bildbevis innan han gick vidare.

Gunnar hade inga fler idéer om var de kunde vara. Han skrev som slutrapport: ”Katterna är totalt borta.”

Vilket misslyckande!

En tjuv kommer till Malmagården

MORGONEN DÄRPÅ bar Gunnar med sig sin kropp ur sängen, nedför trapporna, öppnade dörren och ropade, utan resultat, på katterna. Hans huvud ville tillbaka till kudden. Det var så tungt, så tungt. Och hans kropp saknade det tjocka täcket. Bland Bertils kläder letade han för att finna något varmt och skönt att klä sig i. Bertil hade mindre storlek än Gunnar men

det struntade han i. Det var ändå bara Lovisa han träffade. I hallen fann han det han sökte. Det var byxa och tröja i en lysande brandgul färg. Materialet var lurvigt som en nallebjörn. Gunnar hade aldrig klätt sig i något liknande. Han kände sig som en buspojke i den här dräkten och log för sig själv när han gick ned mot ladugården. I dag skulle han vara mysiga och snälla Gunnar.

Det var mycket han hade glömt som Britta och Bertil hade bett honom om. En sak var att klia Blenda mellan hornen. Han gick genast fram till henne. Hon vände bort huvudet.

”Lilla, lilla kossagumman”, försökte Gunnar med sin vänaste röst.

Blenda sneglade på honom i ögonvrån. Hon såg ut att tänka: ”Vad har tagit åt karln?”

Gunnar pillade med pekfingret på Blendas hals. Blenda skakade på sig. Hur flirtade man med kor? Var kor som damer kanske? Och hur flirtade man med damer tro?

”Du var mig en grann ko. Klok! Och vilka snygga ben!”

Blenda tittade ner på sina ben. Det var första gången någon hade sagt något sådant. De var inte så dumma faktiskt.

Gunnar passade på att klia Blenda mellan hornen. Blenda var en ömhetstörstande ko. Hon njöt i fulla drag och drog

djupa suckar. Gunnar trodde nästan hon skulle somna där hon stod med slutna ögon och gungade med huvudet.

En sådan rar ko. Gunnar kände sig varm inombords. Han hade blivit vän med en ko. Efter den här kärleksfulla stunden var det ett bra tillfälle för Gunnar att försöka mjölka. Han hade ju sett hur Lovisa gjort hur många gånger som helst. Nu fick han se om han mindes rätt. Han satte sig lugnt på huk bredvid Blenda. Tvättade försiktigt hennes spenar precis som Lovisa brukade göra. Sen kramade han varje spene, mjukt och ömt, till dess det kom ut mjölk. Han lyckades få på spenkopporna tack vare en tålmodig och halvsovande Blenda. Gunnar kände sig som Kenta från skoltiden. Han som kunde stå på en arm. Nyfiken på om det fungerade gick han in i mjölkrummet och lyssnade på när mjölken rann ner i tanken. Det fungerade - hurra!

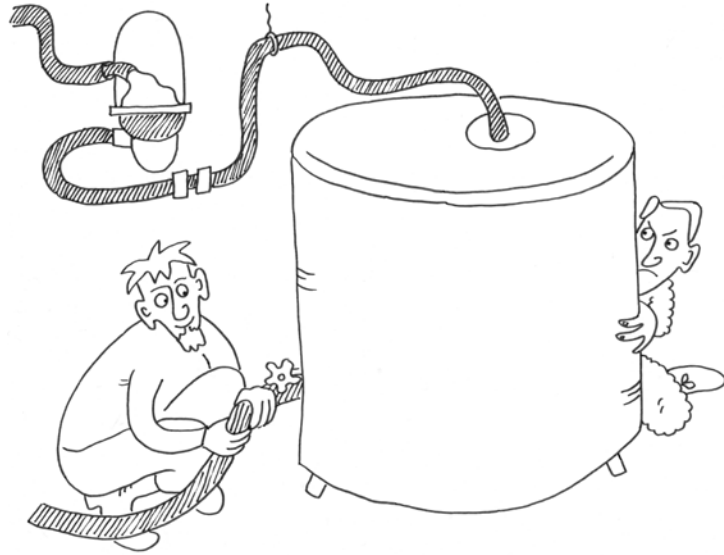
Med större självförtroende fortsatte han med nästa ko. Det var inte helt lätt, men det gick. Korna kanske pratade något tyst språk med varandra? Eller gillade de hans brandgula kläder?

När Lovisa kom sa han rakryggat att hon kunde vila i dag. Lovisa kände sig också trött och cyklade tacksamt iväg. Gunnar gick och trallade för sig själv medan han mjölkade

den ena efter den andra kon. Emellanåt lyssnade han på rören och kilade in i mjölkrummet för att höra mjölken rinna. Ett ljuvligt ljud. Precis när Gunnar var klar med mjölkningen och diskat rent spenkopporna, precis som Lovisa brukade, hörde han någonting annat. Ett motorljud närmade sig gården. Först tänkte han att det var Britta och Bertil och sträckte på sig för han ville gärna visa dem att han kunde mjölka. Han kikade ut genom fönstret och såg en lång lastbil eller vad det nu var. Den hade en stor, lång och rund tank på sig. Som en tankbil. Den parkerade utanför mjölkrummet och ur steg en man. Gunnar kom att tänka på sina lurviga, brandgula och för små kläder och ville inte visa sig. Han gömde sig snabbt bakom mjölktanken. Mannen hade fräckheten att kliva in i mjölkrummet och med sig hade han en lång slang som gick ända från tankbilen.

”Vad nu då?” tänkte Gunnar från sitt gömställe. ”Vad tänker människan göra?”

Mannen tog sin långa slang och fäste den i mjölktanken. Tänkte han stjäla mjölken? Han hade förstås kommit på hur unik den var och tänkte sälja den dyrt. Gunnar kokade av ilska. Hur kunde någon vara så fräck och hjärtlös! Här hade han kämpat i sitt anletes svett med att fylla denna mjölktank.



Han tänkte på all mjölk han köpt och hållt i till ingen nytta och på hur han slitit för att lära sig mjölka. Och alla timmar som Lovisa hjälpt honom. Och nu, när han äntligen lyckats mjölka själv, då kommer en tjuv.

Efter ett tag hade mannen tömt över all mjölk till sin bil och packade ihop sin slang. Gunnar satt och tryckte i sitt hörn. Mannen körde iväg med tankbilen. Gunnar kokade av ilska. Ingen skulle stjäla hans mjölk! Han, Gunnar Glans, skulle försvara gårdens ära och ta fast tjuven. Han sprang till sin lilla bil och satte fart efter tankbilen. Tankbilen hade bra fart, men Gunnar körde ikapp och höll sig tätt efter. Tjuven svängde in mot en annan bondgård. Gunnar stannade en

bit ifrån men såg minsann att han gav sig in även i dennes tankrum med sin långa slang.

”Planerat tjuveri av värsta slag”, tänkte Gunnar och kramade ratten så knogarna vitnade.

De körde vidare mil efter mil tills tankbilen körde in mot en stor byggnad nära stan. Där stod det fler likadana tankbilar. Gunnar förstod att han hade att göra med en hel liga mjölktjejer. Men det skulle inte hindra honom. Tankbilen körde in i byggnaden och Gunnar parkerade strax utanför. Från sin mobiltelefon ringde han polisen.

”Stor mjölkliga tagen på bar gärning. Ni måste samla alla man ni har och genast komma hit.”

Han sprang in i byggnaden. Mannen i tankbilen tog en slang från golvet och tänkte tömma över all stulen mjölk till någon annan tank för att förstöra alla bevis.

”Stopp och belägg”, ropade Gunnar. ”Jag såg alltihop. Din tjuv och bandit, du ska inte slippa undan. Polisen är på väg.”

Mannen tittade storögt på Gunnar. I detsamma närmade sig polissirenerna. Snart sprang poliserna in med varsin hund i koppel.

”Där är tjuven!”, ropade Gunnar och pekade på mannen. Poliserna omringade honom.



”Vad är det som står på?” undrade han.

Gunnar berättade för tjuven att han med egna ögon sett hur han kom i sin stora tankbil, gått in i mjölkkrummet och stulit all mjölk.

Poliserna började skratta. Gunnar trodde att de skrattade åt hans kläder och försvarade sig tvärt: ”Det här är min skoj-dräkt. Jag måste ha den ibland för att göra det roligare för korna. Det är inte så kul att vara ko alla gånger och stå i ladugården hela långa vintern.”

”Vi skrattar inte åt dina kläder”, sa en polis, ”utan för att vi är på *mejeriet*. Det är helt normalt att mjölkbilarna kommer och hämtar mjölken på gårdarna och kör den hit.”

Poliserna gick mot utgången. En polis stannade vid Gunnar och klappade honom på axeln och sade att det var bra att han var uppmärksam.

Gunnar tittade i marken och skrapade lite med ena foten fram och tillbaka. Hur skulle han kunna veta att någon skulle komma och hämta mjölken? Han bad ”icketjuvmannen” om ursäkt. Mannen förklarade att han hämtade mjölken flera gånger i veckan på Malmagården. Det hade inte Gunnar märkt. Då berättade mannen att det var här på *mejeriet* mjölken hällades i sina förpackningar innan de kördes till affären.

En del mjölk gick till *ysteriet* för att bli ost. Slutligen undrade han med högt uppdragna ögonbryn:

”Du, för några dagar sedan var mjölken från Malmagården aningen märklig. Vi tar alltid prover på mjölken förstår du, för att se att det inte är något fel på den. Och häromdagen var den ovanligt, för att inte säga mycket tunn. Mjölk som kommer direkt från korna är normalt fetare. Vet du vad det kan ha berott på?”

Gunnar stod tyst en stund.

”Inte den blekaste aning”, svarade Gunnar samtidigt som han tänkte på de inköpta mjölklitarna. ”Men”, tänkte han vidare för att inte bli mörk i sinnet, ”man ska inte gråta över spilld mjölk.”

Gunnar tar hand om vårbruket

EN KVÄLL NÄR Gunnar stod och lagade omelett, av ägg han plockat hos hönsen, ringde telefonen. Det var Britta. Hon berättade att de nu var i Holland. De hade sett röda tulpaner, gula, vita och skära tulpaner och snart skulle de visst få se blå tulpaner. Nu fantiserade Britta om Paris. Men det var ett stort problem. Bertil hade sagt att de måste avbryta resan för att det

var dags för vårbruket. Bertil trodde inte att Gunnar kunde köra traktorn.

”Skulle inte jag”, sa en förolämpad Gunnar.

”Bertil trodde inte det”, sa Britta, ”men jag tänkte att det var bäst att fråga för Paris låter alldeles underbart. Och sen hade vi tänkt åka runt på vinodlingar och provsmaka vin.”

Britta drog djupt efter andan och lät som om hon redan satt där och smuttade med lite franska ostar som tilltugg.

”Självklart ska ni inte avbryta er resa,” sa Gunnar som tänkte på att katterna inte kommit tillrätta än.

Britta tackade men var ändå osäker på vad Bertil skulle säga.

Hjälp! Tänk om de skulle komma hem nu. Så opassande. Han hade ropat och letat efter katterna. Men de var och förblev borta. Gunnars blick svepte över delar av prydnadskattsamlingen. Ett tunt lager damm hade lagt sig som ett minne av tiden som gått sedan Britta och Bertil lämnade huset.

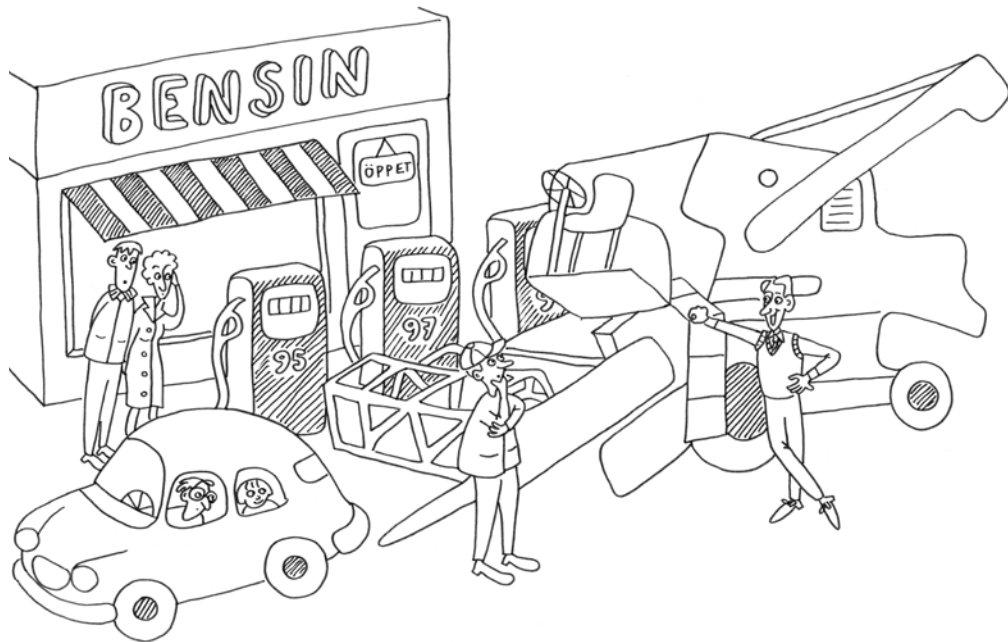
”Om man skulle köpa ett gäng råttor,” tänkte Gunnar, ”katter gillar ju råttor. Och skulle det lukta råttkalas skulle de säkert komma springandes hem innan man hann blinka.”

Det var ingen dum idé. Men var skulle han få tag i alla råttor? Britta och Bertil kunde ju komma hem nästa dag om det ville sig illa. Men om han var riktigt snabb kunde han väl

göra det där omtalade vårbruket redan ikväll så behövde de inte komma hem. Gunnar åt sin omelett och kände hur han blev mer och mer sugen på vårbruk. Han skulle få köra med maskinerna. Ratta omkring där på åkern bäst han ville.

Med raska steg gick han ut till maskinhallen. Här fanns både det ena och det andra att välja mellan. Vilken maskin skulle han ta? Den största förstås. Han satte sig i maskinen och startade motorn. Det fungerade. Gunnar lade i backen och körde ut ur maskinhallen. Han provade att köra framåt. Men det gick inte. Därför fortsatte han att backa när han skulle prova hur fort den gick. Maskinen var inte smidig som en sportbil precis. Nej, den kändes ganska omskakande. Och långsam. Gunnar tänkte att det kunde bero på att maskinen behövde tankas. Alltså måste han åka till en bensinstation. Det var synd att han inte kunde köra framlänges. Men å andra sidan kanske det var helt normalt att backa en sådan här maskin. Han backade sålunda ut på stora vägen och satte fart mot bensinstationen som låg på andra sidan Malmköping. Fart och fart, det gick som sagt inte så fort. Gunnar koncentrerade sig på sin backning och såg inte vilka väldiga köer av bilar som bildades bakom honom. Någon körde förbi och tutade. Gunnar hälsade snällt tillbaka. På bensinstationen

tittade folk, med djupa veck i pannan, på Gunnar. De visste förstås inte att det var dags för vårbruket.



Gunnar tittade på bensinpumparna som alla innehöll olika sorters bensin. Skulle han slå krona eller klave om vilken han skulle välja. Som tur var kom föreståndaren till hans hjälp.

”Bensin till gamla Bettan”, sa Gunnar och gav maskinen en dunk i sidan.

Då sade föreståndaren att han var ny på bensinstationen och var osäker på vad en skördetröska skulle ha för bensin. Men han skulle ringa och kontrollera.

”Jaså, det är en skördetröska”, tänkte Gunnar. ”Tänk vad

man lär sig.”

Gunnar tänkte inte på att med en skördetröska ska man skörda. Men för att kunna skörda måste man ha sått något som sedan vuxit upp.

Skördetröskan tankades och Gunnar backade tillbaka mot gården. Tyvärr gick inte maskinen fortare nu. Gunnar valde en åker och satte igång med vårbruket. Det kändes inget vidare. Skumpigt, skakigt, långsamt och baklänges. Men Gunnar var envis och skumpade tappert vidare runt åkern. Tänk om Bertil kunde se att han körde skördetröskan. Så här kände sig nog Kenta när han gick omkring på skolgården. Varv efter varv körde Gunnar. Men så dök en tanke upp. Vad gjorde skördetröskan för nytta där han körde? Vad hände där under maskinen egentligen? Gunnar visste inte. För med sådana här fantastiska maskiner vet man inte allt de kan hitta på. Det hade dessutom mörknat så det var inte lätt att se. Han tänkte att han fick fortsätta nästa dag efter mjölkningen. Men på kvällen ringde telefonen. Det var varken Britta eller Bertil så som Gunnar trott. Det var bonden Jacobsson. Han frågade efter Bertil för han hade sett något besynnerligt. Jacobsson berättade att han hade en gård i närheten. Och ikväll hade flera stycken ringt honom och berättat att det skedde under-

liga saker på åkern vid Malmagården. Han hade själv åkt dit och sett någon galning backa omkring med en skördetröska.

”På så vis”, sa Gunnar och undrade oroligt hur fel han hade gjort och sa sedan att han inte sett någon men han skulle se efter.

”Behöver du hjälp med något”, sa Jacobsson, ”är det bara att säga till.”

”Tack, men jag klarar mig fint själv”, svarade Gunnar.

Han förstod att backningstekniken inte var helt lyckad om man ville imponera på folk. Men vad skulle han göra när maskinskrället inte ville köra framlänges?

Gunnar kör med så- och symaskinen

MORGONEN därpå skyndade sig Gunnar till åkern. Han var nyfiken på hur det skulle se ut. Noga tittade han, men såg ingen skillnad. Vad var det då för mening med vårbruk?

När Lovisa kom frågade han henne vad hon kom att tänka på när hon hörde ordet skördetröska.

”Jag tänker på sommaren”, svarade Lovisa, ”och på ett ordspråk – ”Som man sår får man skörda”.

Gunnar insåg att han valt fel maskin. Självklart måste man

så innan man kunde skörda. Och det hörde man ju på ordet skördetröska att man ska skörda med den och inget annat.

”Jag är aningen för ivrig ibland”, tänkte Gunnar. ”Jag måste sansa mig. Det är de där katterna som stressar mig.”

Efter mjölkningen gick han till maskinhallen för att titta efter en såmaskin. Han synade allt uppifrån och ner och in i varje skrymsle. Då fann Gunnar en maskin som hade en slags låda på sig. I lådan låg det några sädeskorn. Det måste vara en såmaskin. I ett skjul fann han stora säckar med säd. Han valde en som det stod vete på. Den hällde han i lådan på såmaskinen. Fram på såmaskinen fanns en ögla. Gunnar listade ut att han skulle hänga ögla på kroken som satt baktill på traktorn. Som en husvagn. Det fungerade.

När Lovisa gett sig iväg till skolan åkte Gunnar ut på åkern för att så. Han hade undersökt spakarna och sett vad som hände när han drog i dem. Nu visste han att det skulle komma ut sädeskorn. Men det var inte lätt att köra på den fåriga åkern. Åkern var full av stora lerklumpar. Såmaskinen verkade inte må bra. Till slut fastnade såmaskinen i leran. Och hur han än gasade så stod traktorn stilla.

”Nedrans maskin!”, tänkte Gunnar. ”Att man ska behöva göra allting själv.”

Han fyllde en hink med sädeskorn och strödde ut dem med handen. Det kvittrade och kraxade över honom. Hela himlen hade fyllts utav fåglar.

”Schas på er!”, ropade Gunnar. ”Det här är mina sädeskorn.”

Men fåglarna tyckte det var fest och dök ner och norpade det ena kornet efter det andra. Gunnar fyllde hinken på nytt och gick tappert vidare. Han ville kunna säga till Britta och Bertil att vårbruket var färdigt. Att han gjort det innan de hann blinka. Han strödde ut alla sädeskorn innan han gav upp. Något litet frö måste väl ändå växa upp.

På kvällen låg Gunnar raklång på soffan när telefonen ringde. Den ringde, ringde och ringde. Men Gunnars kropp låg fastgjuten på soffan. Han önskade att det skulle vara Britta och Bertil. Egentligen önskade han att de skulle ringa på dörren. Att de skulle komma hem och bära honom till badkaret medan en av dem bakade bullar och kokade kaffe. Men, förstås, om de kom hem skulle de bli helt förtvivlade när de upptäckte att katterna var borta. Gunnar släpade sig till telefonen. Det var bonden ”Ingvarsson” som ringde. Han hade också en gård i närheten. Ingvarsson undrade varför såmaskinen stod på åkern innan det var harvat.

”Vad sa du för något?” undrade Gunnar samtidigt som han med vänsterarmen fick hjälpa högerarmen att hålla i telefonen.

”Jag tyckte bara det såg underligt ut men jag kanske såg fel”, sa Ingvarsson. ”Det kanske inte alls var såmaskinen som fastnat i leråkern. Vädret har ju inte tillåtit vårbruket att starta än.”

Ingvarsson avslutade samtalet med att om Gunnar behövde hjälp så var det bara att ringa. Gunnar tackade men svarade att några problem fanns inte att skymta.

Genast han lade på luren ringde Britta. Gunnar snubblade över orden när han skulle berätta om hur bra allt var. Om kramgoa Blenda, mjölkningen och suggorna som mådde topp.

”Bertil ska bestämma sig i morgon om vi åker hem eller inte. Men visst vore det synd när du är så duktig på gården.”

Sen kom frågan: Hur mår katterna?

En årslång sekund passerade.

”Jodå, sa Gunnar, mest hopp och lek, tackar som frågar. Han kände sig olustig. Inte roligt att behöva ljuga för snälla Britta. Gunnar vankade av och an. Han huttrade till och kom att tänka på skojdräkten. När han satt på sig tröjan strök han med handen över det mjuka luddet. Gunnar fick en idé.

Luddet kändes som en katt. Han skulle göra två katter av den lurviga dräkten. Gunnar glömde att han var trött och blev full av iver. Fram med symaskin och tråd. Fram med sax och penna. Han ritade ett kattmönster på en tidning som han klippte ut. Kattmönstret nålade han fast på den lurviga dräkten. Därefter tog han saxen och klippte till. Hela tiden gnolade han på visstumpar han kunde. Han hade inte använt en symaskin sedan urminnes tider men genom att envisas om och om och om igen fick han tråden genom nålen och kunde sätta igång att sy. När det bara fanns en liten öppning kvar fyllde han katterna med tidningspapper och annat lämpligt.



Vilka fina katter! Nu var det ju så att Ebba och Kjell inte var brandgula katter, men Gunnar hade en lösning på det också. Han hittade målarfärg som han skulle måla katterna med. Kanske var de aningen stela och ostadiga men Gunnars idéer forsatte att spruta. De här katterna behövde bara verka riktiga stundtals medan Gunnar letade rätt på riktiga Ebba och Kjell. Gunnar

tog en lång lina som han fäste mellan verandan och ett träd som en linbana. Sedan satte han fast katterna i varsin krok som hängde från linan. När han sedan drog i linan rörde sig katterna framåt eller bakåt beroende på hur han drog.

”Vilka otroligt verkliga katter för att vara på låtsas”, tänkte Gunnar.

I alla fall såg de ganska verkliga ut om han drog snabbt i linan så att katterna svepte förbi och upp i trädet.

Gunnar lekte kattdressör.

”Framlänges!” kommenderade han och drog i linan. Och katterna gick framlänges.

”Baklänges!” Och katterna gick baklänges. Gunnar gillade att katterna var läraktiga och lydiga.

”Hopp och lek!” Han skakade i linan så att katterna skumpade upp och ner. Det bästa var att de försvann upp i trädet. För då kunde Britta och Bertil tro att det var där katterna befann sig.

Tröttheten gjorde sig åter påmind. Gunnars ögon såg i kors. Sen föll ögonlocken igen. Han fick känna sig fram med handen när han tog sig till sängen. Med en skojdräktskatt under varsin arm somnade Gunnar innan huvudet ens nått kudden.



Gunnar lär sig maskinerna

BRITTA RINGDE och berättade att Bertil hade gått med på att stanna ett tag till. Gunnar pustade ut trots att han ordnat så fint med katterna. Bertil tog över luren.

”Vad har ni för väder? Det måste vara ordentligt torrt i jorden innan du kan harva. Jag plöjde åkern i höstas men du behöver jämna till den med harven.”

När Bertil plöjt hade han använt en plog. Plogen hade vänt ner gamla gräsrotter och halm i jorden.

”Jag har redan sett över alla maskiner och de ska fungera perfekt”, fortsatte Bertil, ”så du behöver inte meka.”

Gunnar vågade inte tala om att han redan hade gjort vårbruket. Men han kände att han behövde undersöka saken mer. Både bonden Ingvarsson och Bertil hade tjatat om någon harv. Vad nu det var för någonting.

Gunnar gick till åkern för att se om det hade växt något. Det hade det inte. Han gick till åkern varje dag och ibland flera gånger. Men han såg inte ens en liten yttepytt växt komma fram. Han hade ju sått. Måste det vara så noga och precis som Bertil

brukade göra? Man måste väl få hitta på och utveckla bonderiet.

”Du Lovisa”, sa Gunnar när Lovisa som vanligt kom efter skolan, ”har du harvat någon gång?”

”Nej”, skrattade Lovisa.

De gick båda iväg till maskinhallen och synade de olika maskinerna.

Lovisa stannade vid en som hon tyckte hade något som liknade spadar. Hon gissade att det var en *plog* eftersom Bertil Bonde sagt att han plöjt i höstas. Lovisa berättade att i höstas hade hon grävt upp sitt trädgårdsland med en spade. På våren brukade hon börja med att kratta i landet. Hon krattade för att alla hårda lerklumpar skulle gå sönder och bli fin jord.

”En *harv* kanske är en slags kratta”, föreslog Lovisa.

De fann en maskin som mycket riktigt såg ut som en stor kratta. Det måste vara harven.

”Ja, och sen brukar jag ge jorden *gödsel*, du vet kobajs och sånt, det är som vitaminer för jorden säger Britta och det växer bättre.”

Gunnar kom att tänka på allt kobajs han skrapat ner i golvrännan som åkt ut till gödselbrunnen. Skulle han behöva gräva i det igen?

”Jag tror jag reser till Mallorca”, tänkte Gunnar.

”När jag sår”, fortsatte Lovisa, ”gör jag ett hål i jorden med fingret. I hålet lägger jag ner ett frö. Sen täcker jag med jord och plattar till jorden med handflatan. Det är väl det som *såmaskinen* gör också kan jag tänka mig – hål i jorden, släpper ner frön och täcker igen hålen.”

De stannade vid en annan maskin. Det var en *ringvält*, men att den hette så visste varken Gunnar eller Lovisa.

”Den här ser ut att kunna platta till jorden”, sa Lovisa.
”Den ska man nog köra med efter såmaskinen skulle jag gissa.”

De gick ut ur maskinhallen. Lovisa tittade upp på himlen och sa:

”När jag sått klart brukar jag ta min vattenkanna och vattna på jorden. Men Britta och Bertil Bonde får hoppas på regn. För man kan ju inte gå med en vattenkanna på hela åkern.”

Gunnar tänkte på hur han gått och spridit frön för hand på hela åkern. Frön som gjort fåglarna glada i alla fall.

”Man får vara glad å andras vägnar”, tänkte Gunnar som inte ens ville berätta för Lovisa om vårbruket han redan gjort.

Gunnar tog inte fram harven förrän han sett att både bönderna Jacobsson och Ingvarsson gjort detsamma. Det var när

vårsolen strålat i flera dagar och jorden låg torr och grå. Sällan hade Gunnar tänkt så mycket på hur vädret var som nu. Han lyssnade på väderleksrapporten och tittade oroligt på molnen som rörde sig på himlen.

Gunnar kände sig som en riktig bonde där han puttrade omkring med traktorn varv efter varv. Han tyckte att det blev fint på åkern. Där han kört såg jorden fuktigt mörkbrun ut. Även denna dag fick han sällskap av fåglarna. De festade på maskar och småkryp som kom fram där harven gått. Gunnar åkte gärna in en vända till Malmköping i sina bondkläder för att folk skulle förstå att det var han som gjorde fint på åkern.

Han gillade att stå på torget och prata med Malmköpingsborna en stund.

”Man har kört med harven nu några dagar”, sa Gunnar och lutade sig käckt mot traktorn.

Både Gunnar och traktorn blev synad. Även barn ville titta och känna. Gunnar lät dem sitta inne i förarhyttan och hålla i ratten. Det blev en kö av barn som han fick lyfta upp och ner, den ena efter den andra.

”Kommer du i morgon också?” frågade barnen ivrigt.

Gunnar körde förbi Jacobsson och Ingvarsson och frågade genom rutan: ”Hur går harven?”

”Finfint. Tackar som frågar”, ropade de, var och en från sin åker.

Men han fick inte prata för länge med folk för det hade han inte tid med. Han skulle hinna med allt annat också – mjölkning, matning, mockning, äggplockning, kattletning och, sist men inte minst, andning.

Kultingarna kommer

SUGGAN MALIN hade sett alltmer trött ut de sista dagarna. Hon låg mest och vilade med sin tunga mage. Gunnar blev nervös inför vad som skulle hända när det var dags för kultingarna att komma. En dag såg Malin inte bara trött ut. Hon låg och flämtade. Gunnar förstod att nu var stunden kommen.

”Oj, oj, oj.”

Gunnar sprang fram och tillbaka utan att riktigt veta vad han skulle göra.

”Oj, oj, oj,” var det enda han kunde tänka. Han sprang in i huset och hämtade en kudde som han lade under Malins huvud. Sen sprang han in efter rena handdukar. För rena handdukar hade Gunnar hört att man skulle ha när det kom

bebisar. Bebisar ja – de måste åka till BB. Han kunde inte klara av det här själv.

När han kom tillbaka med handdukarna hade redan den första kultingen kommit. Den var så liten, så liten, som en ynkelig råtta.

”Knip Malin, knip!” bad Gunnar ”Vi måste hinna till BB.”

Han sprang tillbaka in i huset och ringde efter ambulansen. Det kanske inte var det rätta, men just nu kunde han inte hitta på något bättre.

”Skynda er! Hon har redan fött den första.”

”Är det tvillingar?”

”Åh, det är bergis sjulingar”, svarade Gunnar.

Sen ringde han till bönderna Jacobsson och Ingvarsson.

”Oj, oj, oj! Nu är det dags! Ni måste komma och hjälpa mig.”

Gunnar hann inte ens berätta vad som var dags innan han sprang tillbaka till ladugården.

”Lilla, lilla Malin – allt ska gå bra.”

Han klappade lugnande på hennes huvud fastän han själv kände sig som om han skulle explodera i tusen delar. Han fick kontrollera att ben och armar fortfarande fungerade. Och att hjärtat slog. Lättad hörde han ambulansen komma och

sprang dem till mötes. Tätt efter ambulansen kom bönderna Jacobsson och Ingvarsson i varsin bil.

”Vad är det som står på?” undrade bönderna oroligt.

”Var är tvillingmodern?”, undrade ambulanspersonalen där de stod beredda med bären.

”Hitåt!” kommenderade Gunnar. ”Hon är i ladugården.”

De skyndade sig in och Gunnar visade vägen till Malin. Nu hade det kommit en kulting till.



Ambulanspersonalen gapade när de såg suggan Malin. En gris! Bönderna Jacobsson och Ingvarsson andades ut.

”Det här ser du ut att ha ordnat bra”, sa Jacobsson. ”Hon ser ut att må strålande efter omständigheterna.”

Ambulanspersonalen tyckte det var bäst för Malin att få föda i lugn och ro i stian.

”Det är så många skrikande bebisar på BB”, sa de.

Men de stannade gärna kvar. De hade aldrig varit med om någon grisförlossning förut. Tysta satt de alla kring Malin och såg kultingarna komma. Gunnar hade en blöt handduk som han baddade i pannan på Malin. Och Malin kämpade tappert.

Det blev som Gunnar trott – sjulingar. Hon var en öm och stolt moder även om hon inte slickade sina kultingar. Det gör inte grismammor. Sju små kultingar letade sig fram till varsin spene för att få mat.

Grisförlossningen hade tagit på Gunnars krafter. Han reste sig för att gå efter ett glas vatten. Men det blev inget vatten. Han stod upp men kom ingenstans. Ladugården rörde sig framför hans ögon. Den svajade hit och dit. Det var omöjligt att gå. I detsamma försvann benen under honom. Gunnar svimmade raklång i stian. Tur att halmen var mjuk, för ingen hann ta emot honom. Han vaknade av att en av ambulanspersonalen baddade honom i pannan.

”Det är första gången”, ursäktade sig Gunnar.

Jacobsson och Ingvarsson klappade honom på ryggen och

gav beröm för att allt gått så bra.

Sju små kultingar. De var de sötaste Gunnar någonsin sett.

Bonden Ingvarsson ringde till sin fru och bad henne komma med *värmelampan*.

”Kultingarna behöver mycket värme”, förklarade Ingvarsson. ”De är ju så små och nakna de små liven. Och det är säkrare för kultingarna att värma sig under värmelampan. För suggan är stor och klumpig. Om det vill sig illa kan hon av misstag lägga sig på en kulting. Och det vore inte lyckosamt för den lilla. Nej, då kan man bara hoppas på änglahjälp.”

Gunnar pysslar med djuren

”HUR HAR NI det med vädret?” Det var Bertil som ringde från Paris. Han blev glad när Gunnar berättade att han redan harvat. Ja, mer än glad. Det var som om en stor tyngd föll från hans axlar. Men han var inte van att strö ord och berömmelse så han sa bara: ”Det var bra.”

Gunnar berättade om kultingarna som kommit.

”Det var roligt att höra”, sa Bertil, ”men berätta det inte för Britta för då vill hon åka hem på stört och jag skulle så gärna vilja se riktiga korkekar och olivodlingar i Spanien.”

Gunnar ville med glädje ta hand om de små lite till så de

kunde gott åka till Spanien.

”Skulle du kunna tänka dig att köra med *gödselspridaren* åt mig?”, undrade Bertil. ”Vi kör med vanlig skit som man säger. Det är bara att ta gödsel ur gödselbrunnen och sen sköter maskinen resten. På ett ungefär i alla fall tra-la-la.”

Bertil kände sig lyxig som kunde sitta i Paris och skoja om gödsling. Han hade aldrig trott Gunnar om någonting. Han hade inte ens trott att han skulle kunna slå i en spik. Så fel han haft. Gunnar var en hedersprick.

Samtalet bröts och Gunnar fortsatte med sina dagliga sysslor. Han kelade numera en stund med varje ko. Det var inte alla som var lika snälla som Blenda. Rut, till exempel, var en riktig retsticka. Hon tittade snällt på honom och blinkade med ögonen. Men när han stod där intill henne trängde hon bort honom och dängde till honom med svansen. Och var gång han satte på spenkopparna för mjölkning, lyfte hon på svansen och bajsade. Det slog aldrig fel. Lilla Pernilla hade svårt att glömma älghuvudet och var alltid rädd när Gunnar närmade sig. Hon hoppade för minsta ljud. Och kvigorna, som gick i sin egna lilla fålla, blev Gunnar aldrig klok på. De hade alltid små hyss för sig och verkade fnissa förtjust så som småflickor gör. Småflickor var rätta namnet för de var större

än kalvar men inte stora som en ko. Deras juver var små eftersom de inte hade någon mjölk. De skulle förbli *kvigor* till den dagen de själva skulle få en liten kalv. Och då skulle juvret fyllas med mjölk och de skulle äntligen få kalla sig för *ko*.

Ibland tog Gunnar en borste och gjorde korna fina när de fått smuts på sig. De flesta kor tyckte om att bli ryktade.

Tupp-Gunnar var fortfarande misstänksam mot Gunnar. Hönsen brydde sig inte. De tittade ointresserat upp när han kom och plockade ägg. Men annars tycktes de ha fullt upp med att prata med varandra och picka mat.

Gunnar hade lagt en madrass med filt i ladugården där han nu sov när kulingarna var små. Vad han än gjorde gick han med jämna mellanrum och tittade till dem. Han räknade att de var sju och kunde därefter koppla av och jobba en stund till. Malin låg lugnt och stilla och lät dem dia så länge de var tysta och inte bråkade. Om de bråkade vid matbordet reste hon sig med sin väldiga kropp och gick därifrån. Kulingarna lärde sig att snällt hålla sig till varsin bestämd spene. De diade en kort stund flera gånger om dagen. Men de brukade passa på att snutta lite extra fast det inte kom mer mjölk. Småttingarna trivdes under värmelampan. Där låg de huller

om buller och hade det skönt.

Gunnar hade delat av stian så att Liselott fick gå själv. Hon tittade avundsjukt på de små raringarna och stack fram sitt tryne för att nosa på dem så gott hon kunde. Gunnar försökte vara rättvis. Han tyckte att kulingarna diade så mycket att han blev orolig att Malins mjölk skulle ta slut. Därför mjölka-
de han varje dag en speciell hink till Malin för att hon skulle få påfyllning. Och för att det inte skulle vara synd om Liselott fick hon också smaka. Både Malin och Liselott älskade den goda mjölken. Ja, de älskade allt som Gunnar gav dem. Varje dag fick de, förutom kraftfoder, matrester och potatisskal. Gunnar tyckte att nu när Malin fått kulingar skulle grisarna få lite godare mat. Det kunde hända att han kokade spagetti speciellt till dem. Då rodnade han inför sig själv och var glad att ingen såg honom.

När olyckan kom

GUNNAR KÖRDE med gödselspridaren på åkern. Det var fridfullt på traktorn. Gunnar fick tid att tänka. En tanke slog honom som gjorde att bondelivet kändes finurligt. En rund tanke om hur vissa saker hängde ihop. Han gav korna hö som

hade växt på åkern. Korna tuggade i sig det torkade gräset. De bajsade ut resterna som han nu spred på åkern för att det skulle växa bättre. Sen skulle det växa upp nytt gräs. Gräs som skulle torkas till hö och ätas av korna och sedan bajsas ut igen. Det gick runt liksom.

”Naturen”, tänkte Gunnar, ”den är bra fiffig.”

Han körde nöjt vidare och kände sig som en tankens mästare. Han kom att tänka på de små kultingarna och tog paus för att titta till dem. En, två, tre...sju. Skönt. Gunnar kunde köra vidare med traktorn och nynnade för sig själv:

*”Med min traktor jag kör skit,
det är roligt och inget slit,
för i min lagård står härliga djur,
där finns allt förutom en tjur,
mjölken rinner som den ska
och den smakar väldigt bra,
suggan min, hon har fått smått,
sju små kultingar har hon allt fått,
och jag känner mig strålande glad
för allt är fantastiskt denna ljuvliga dag...”*

Gunnar tog en ny fikapaus. Rykande gott kaffe ur termos och upptinade Brittabullar. En sväng till med traktorn och

sedan in till stian för att räkna:

”En, två, tre...sex. Vad nu då?”

Det var bara sex små kultingar under värmelampan. Var var den sjunde? Gunnar skyndade sig att leta bland halmen. Och där låg den. Han lyfte kultingen och lade den i sina händer. Kultingen låg tyst och stilla. Gunnar lyssnade på hjärtat. Det hade slutat att slå. Gunnar skakade griskultingen. Han viskade i dess öra:

”Lilla nassegrisen, vakna nu! Visst skojar du med farbror Gunnar!”

Men kultingen skojade inte. Suggan Malin tittade oroligt på Gunnar och sin lilla kuling. Gunnar blev arg och skrek till Malin: ”Din stora, eländiga sugga – har du legat ihjäl min lillgris!”

Stora tårar rann nedför Gunnars kind. Han bar med sig den lilla kultingen och höll den tätt intill kroppen som om värmen skulle ge grisen liv igen. Det gjorde den inte. Gunnar vankade av och an och grät som han inte gjort sedan han var en liten pojke. Han gick in och satte sig bredvid Blenda i båset. Blenda lutade tröstande sitt huvud mot Gunnars axel. Hon var en klok ko och lyssnade på Gunnars klagan. Blenda gav honom lugn med sina tunga andetag tätt intill hans öra.

Men för den lilla kultingen fanns ingen hjälp att få. Ingen ängel någonstans.

När Lovisa kom till gården kunde hon inte hitta Gunnar. Traktorn stod stilla på åkern. Ingen Gunnar i ladugården. Vinden var tyst. Inte ens fåglarna sjöng. En kuslig känsla fyllde Lovisa. Något var inte som det skulle. Lovisa gick mot huset. Där mötte hon Gunnar i dörren. Han var klädd i sin eleganta kostym och sina fina italienska skor. I händerna bar han en resväska, sin portfölj och en liten skokartong.

”Adjö Lovisa”, sa han kort. ”Jag reser nu.”

”Har Britta och Bertil kommit?” undrade Lovisa förvånad.

”Nej, Jacobsson och Ingvarsson tar över. Jag har ringt dem och ska under kvällen söka Britta och Bertil och be dem avbryta sin resa.”

Gunnar gick med bestämda steg mot sin sportbil, öppnade dörren och slängde in väskan och portföljen. Kvar höll han skokartongen.

”Jag har lagt en lapp med numret till min mobiltelefon på köksbordet om det skulle vara något av vikt”, fortsatte Gunnar. ”Nu får jag be dig gå för jag måste uträtta vissa privata ärenden.”

Lovisa tittade på Gunnar. Vad konstig han lät.

”Har det hänt något?” undrade hon försiktigt.

”Jag bad dig gå”, upprepade Gunnar med ansträngd röst, ”så gå då.”

”Du kan väl inte bara åka när allt går så bra?”

”Bra! Det går åt skogen alltihop. Bokstavligen åt skogen. Adjö!”

Gunnar gick med raska kliv mot skogen. Till skogen hade kanske katterna försvunnit. I skogen bodde väl fåglarna som stulit hans sädeskorn. Och i skogen skulle han nu begrava den lilla kultingen.

Lovisa smög försiktigt efter. Gunnar stannade, satte sig på huk och grävde en grop där han lade ner skokartongen med lillgrisen. Sakta lät han jord silas mellan fingrarna och ner på lådan.

Han tänkte på den fiffiga naturen och blev arg. ”Av jord är du kommen. Jord skall du åter varda.” Varför var det så? Varför fanns man inte för evigt? Kom man upp igen som en blomma? Åter igen kom tårarna. Gunnar skämdes när han kände Lovisas hand på sin axel.

”Är det en kulting som dött?” undrade hon tyst.

”Mm”, mumlade Gunnar.



”Sånt händer”, sa Lovisa, ”förr eller senare men det händer”.

”Men varför? Det finns ingen mening.”

”Kanske är det det som är meningen”, sa Lovisa, ”att vi ska lära oss att vissa saker bara är som det är. Vi kan inte styra över allt som händer.”

”Äsch”, sa Gunnar och skyndade sig att täcka lådan med jord och började gå bortåt.

Lovisa tog hans hand.

”Kom, följ mig!”

Hon ledde Gunnar in på en stig. När de gått en stund kom de till en glänta. Solen silade sig ner mellan trädkronorna.

Där i ljuset stod en ek. Den såg ut som en klok gammal gubbe med grenar som sträckte sig högt upp i himlen. I eken hängde två gungor. De satte sig i varsin gunga. Tog fart och gungade fram och tillbaka, upp och ner under tystnad. Fåglarna kvittrade. Annars hördes bara knarret av gungan. Efter ett tag sa Lovisa:

”Att gunga är som livet – upp



och ner, upp och ner. Ibland är allt roligt. Sen händer något tråkigt. Då får man ta ny fart för att komma upp igen.”

Gunnar sa inget utan gungade vidare under tystnad.

”Det enda jag vet helt säkert”, fortsatte Lovisa, ”är att livet ändras precis hela tiden. När jag tänker så är jag gladare åt det jag tycker om så länge det varar eftersom jag vet att på ett eller annat sätt kommer det snart att vara annorlunda. Antingen sämre eller bättre. Men annorlunda.”

Hon var klok, hon Lovisa, tänkte Gunnar. Men vad spelade ord för roll? Han var en klant och nu var det tid för honom att gå.

”Adjö då!” sa han hastigt och hoppade av gungan.” Vi ses kanske nästa vår.”

Gunnar gick.

Lovisa kände att den stora ledsamheten snart skulle trilla över henne.

Vem skulle nu behöva henne? Hon ville springa och krama om Gunnar. Tvinga honom att stanna. Hänga sig i hans ben. Hur kunde han bara lämna henne? Dum-Gunnar!

Nu var han långt borta.

”Men vad ska vi skörda?” skrek Lovisa. ”Inget är ju sått!”

Gunnar fortsatte mot sin lilla bil och körde iväg.

En sista måltid ville han ha. Gunnar beställde in pytt i panna med stekt ägg på MalmköpingsWårdshus. Han blev serverad av Jon som ägde Wårdshuset. Jon kände igen Gunnar och hade hört att det var han som skötte Bertil Bondes gård.

”Det är otroligt snällt av dig att ta hand om Malmgården”, sa Jon, ”annars skulle aldrig Britta och Bertil få se världen. Vilken tur de haft med resvinsten och att de hade dig. Vilken vän!”

”Äsch!” sa Gunnar och tittade ner i sin pytt i panna.

Innan han for tog han en sväng förbi torget. Där stod gubbarna och samtalande. Några barn som fått sitta i traktorn vinkade. Gunnar körde i väg. Mil efter mil körde han. Han såg skog och ännu mer skog. Mest såg han väg. Vart var han på väg?

Ännu fler mil passerade. Skulle han åka till sin stora lägenhet i den ännu större staden? Där fanns ingen som väntade honom. Inte ens en liten akvariefisk. Skulle han åka till sitt hus på Mallorca? Nej, det kändes inte som hemma. Och hem till mamma och pappa kunde han inte åka. För de hade farit till himlen båda två. Och vänner hade han inte så många för han hade alltid haft så bråttom. Bråttom att sälja viktiga

papperslappar. Bråttom att resa till Mallorca för att köpa något hus som han sedan fick bråttom att sälja till någon annan för att sen skynda hem för att hinna köpa något annat för pengarna innan pengarna kanske inte var pengar längre. Varför hade han haft så bråttom? Han behövde inte ha bråttom. Han hade så mycket pengar att han inte ens behövde arbeta. Nu hade han bara bråttom- och viktigpettervännerna kvar. Det var Stig Sedel. De brukade skryta om vem som hade tjänat mest pengar. Och så var det herr och fru Rosenstropp som älskade att bli bjudna på restaurang av Gunnar. Sen hade han vännerna Ture Tiger, Carl-Gustav von Tummetott och Viktor Vägg som han brukade röka cigarr med. Gunnar tyckte att det var världsäckligt att röka cigarr men höll god min. Sen låg han och hostade en hel dag efteråt.

Vad skulle få honom glad? Om det skulle vara en mening med att han reste borde det kännas bättre än att stanna. Men det kändes bara tomt. Han kom att tänka på Lovisas sista fråga: ”Vad ska vi skörda?” Lilla Lovisa. Min vän Lovisa. Och stackars lilla Malin. Och rara kossan Blenda. Och knasiga tupp-Gunnar. Och katterna som var borta. Och vad skulle Bertil säga? Och snälla Britta?

Gunnar saktade in bilen och vände den åt andra hållet.

Han ville inte svika Bertil. Och han var en knasboll om han inte sådde. Han ville ju se det växa. Han måste självklart ta ny fart och vända gungan uppåt.

”Mitt namn är Gunnar Glans. Jag klarar allt med galans.”

Med gasen i botten körde han åter mot Malmagården.

Kultingarna får namn

GUNNAR SÄDDE i jorden. Och till alla bönders glädje kom regnet strax därpå. Vilken lycka! Nu skulle det växa och frodas. Gunnar hade sått korn och havre förutom gräs. Gräs kallade visst bönderna för *vall* och Gunnar ville kunna hänga med i snacket. Vall skulle sedan torkas till hö och att hö var viktigt förstod han av både Jacobsson och Ingvarsson.

”Allt grundar sig på *hö*,” sa de och menade att allt liv i grunden var hö eftersom människan inte skulle få mjölk och kött från djuren om inte djuren fick äta sig mätta på hö.

”Det gäller att bärga tillräckligt med hö så man har över hela vintern.”

Gunnar kände en liten oro då han tittade på Malmagårdens höförråd. Det minskade för varje dag. Det måste räcka till dess det var dags att släppa ut djuren på bete. Men Britta och

Bertil skulle, som tur var, vara tillbaka till dess.

Vanligt folk satt och surade i sina hem och beklagade sig över det hemska vädret.

”Typiskt att det ska regna. Det blir ingen vår. Antagligen ingen sommar heller. Vi går mot mörkare tider.”

Gummistövelbarnen var väl de enda, förutom bönderna, som glädde sig åt vattenpölarne.

Britta ringde och frågade hur livet levde på gården. Det var en annorlunda vår för henne och Bertil. Konstigt att inte riktigt veta hur det var på gården. Men det lät ju inte som om det var någon fara på taket precis. Ingen uppbrunnen ladugård eller bortsprungna katter. Inget att oroa sig för nu när de skulle resa till självaste Amerika. I Amerika skulle de få se bomullsplantor och tobaksodlingar.

”Bertil har sagt att vi ska äta hamburgare för sånt äter de i Amerika”, sa Britta.

”Men hamburgare kan ni väl köpa i korvkiosken i Malmköping”, tyckte Gunnar.

”Tok heller. Inte åker vi till korvkiosken när vi är hemma. Det gör vi i Amerika.”

Bertil bad Gunnar att se över staketet runt beteshagarna. Han ville att de skulle vara hela när det var dags att släppa

ut korna för sommarbete. Men Gunnar såg inte ens gräs i hagarna så det skulle inte gå att släppa ut djuren på länge. Nog kunde han titta på staketen om det gladda Bertil men det fanns roligare saker att hitta på. Som att leka med griskultingarna. Varje dag tog han ut dem en stund ur stian. De var mycket läraktiga. Suggan Malin tyckte att det var skönt med en paus, för kulingarna blev allt mer busiga. Då kunde hon pusta ut. Eller ge sig hän åt någon god matbit som Gunnar serverat.

Gunnar byggde en hinderbana i gången. Han lockade med godsaker och kulingarna hoppade glatt över så gott de kunde. Hindren var små men det var inte helt lätt att få med sig den lilla magen. Kulingarna följde med Gunnar vart han gick. En dag fick de följa med in till ladugården där korna bodde. Det var bara en dörr som skiljde *svinstian* från kornas hem. Först var kulingarna rädda för de stora varelserna. Men de vågade sig närmare för var dag som gick. Och när de förstått att det kom mjölk även från de här stora tanterna – då blev de mycket kointresserade. De satt på rad när Gunnar mjölkade och inväntade den sista skvätten. När Gunnar gick för att hämta skålen galloperade de ivrigt efter honom. Ibland så ivrigt att de snubblade och rullade runt. Det fanns mycket att upptäcka

för en griskulting. De nosade på kalvarna som slickade dem kladdiga. Tupp-Gunnar var allt en otäcking. När de ville se hur hönsen hade det kom han farandes som en galning och schasade bort dem. Kulingarna sprang allt vad benen höll. De ville ju bara titta lite.



”Vad tycker du att de ska heta?” frågade Gunnar Lovisa.

Lovisa funderade. Det var tre flickor och tre pojkar. Den sötaste pojken i Lovisas klass hette Johan. Det fick en heta. Johans bästa kompisar hette Kenneth och Alexander. Det fick de andra pojkarna heta. Men flickorna då?

Gunnar kom att tänka på när han själv gått i skolan. Då var han förtjust i en flicka som hette Birgitta. Sen i en som hette Kristina. Och efter det Agneta. De var alla tre söta som små

drömmar. Men det var också bara i drömmen han hade fått dansa med dem och fråga ”chans”. Gunnar hade inte vågat säga så mycket till dem. Han hade visst frågat vad klockan var och en gång hade han skjutsat Birgitta på cykeln. Det var trevligt.

Lovisa tyckte att det var bra namn. Fast det var inte lätt att se vem som var vem.

Gunnar på kattjakt

EFTER REGNET kom solen. Det riktigt sprakade till i naturen. Träden fick knoppar. Tussilagon lyste i backarna och det började grönska på åkrarna.

”Ser man på”, sa en nöjd Gunnar Glans där han spatserade längs med åkern.

Det var mycket som kändes bra. Det var bara de där katt-rackarna som ställde till bekymmer.

”Vad tror du gick snett?” undrade Lovisa.

”Jag hann knappt se dem innan de försvann”, svarade Gunnar. ”Jag minns faktiskt bara två tillfällen. Den första morgonen när jag gav dem mat och när jag hade ett litet snack med dem om mjölk.”

”Vad gav du dem att äta då?”

Gunnar funderade.

”Jag tror bestämt det var potatis.”

”Potatis!” Lovisa skrattade. ”Du skulle bara veta vilka smaskigheter de brukar få av Britta och Bertil. Strömming, köttbullar och grädde. Vad hade ni för snack om mjölk då? Fick de smaka?”

”Nja, eller nej menar jag.” sa Gunnar. ”Det var mer fakta-prat än smakprov. Det kanske upplevdes snålt när jag tänker efter men jag var ny då, du vet.”

”De kanske gick någon annanstans för att äta”, föreslog Lovisa.

Så kunde det vara.

De skrev lappar som de hängde upp på anslagstavlan både i Konsum och Vivo.

”Efterlysning! Ebba och Kjell borta. Obs! Katter. Ring Malmagården.”

I affären hittade Gunnar konservburkar med kattbilder på.

”Är det här gott?” frågade han personalen.

”Jag har inte smakat, men katter gillar det”, fick han som svar.

Gunnar fyllde hela kundvagnen. Det måste finnas någon

smak som skulle passa.

Efter kvällsmjölknigen satte han sig vid köksbordet och ställde upp raden av burkar. Det fanns till exempel ”läckra kycklingbitar”, ”levermums” och ”fiskesmask - maten din katt inte klarar sig utan”. Det här lovade gott. Gunnar öppnade den första burken. Inte luktade det något vidare. Han tog en sked och smakade men fick genast spotta ut det.

”Fy katten”, fräste han högt och tänkte att bjöd han på det här skulle katterna aldrig komma hem. Han öppnade nästa burk. Med den lukten vågade han inte ens smaka. Den tredje burken luktade bättre. Han tog en liten sked och ansträngde sig att tänka på spagetti med köttfärsås medan han sakta tuggade maten under stort grimaserande.

”Det här var inte kattskit”, sa han, vilket var helt rätt eftersom det var kattmat. När han provade den fjärde kattmatsburken rann tårarna och han rös i hela kroppen.

”Ska katter äta sånt här?” frågade han sig.

Gunnar var inte förtjust. Men personalen i affären hade faktiskt sagt att katter gillade sådan här mat. Det var värt ett försök.

Gunnar öppnade alla burkarna och fyllde en skottkärra full. Sen gick han inåt skogen. Längs med stigen satte han ut bur-

karna med jämna mellanrum ända fram till huset. Där ritade Gunnar en skylt som det stod ”Välkommen hem!” på.

Det var ett spännande experiment. Han kunde knappt sova utan vände och vred på sig och var tvungen att kikade ut genom fönstret då och då. Extra tidigt gick han upp för att se om katterna dykt upp. Men ingen Ebba och Kjell syntes till. Han följde kattmatsburkarna. Några var tomma. En del såg ut att ha haft fågelbesök och andra hade stora fotavtryck kring sig som mer liknade en hunds än en katts. En räv kanske?

”Rom byggdes inte på en dag”, tänkte Gunnar som insåg att han fick göra ett nytt försök till kvällen. Telefonen ringde några gånger angående kattefterlysningen i affären.

”Är ena katten vit så såg jag den i går”, sa någon. Det stämde inte.

”Min katt har fått kattungar om du vill ha nya katter”, sa någon annan. Men det var inte riktigt vad Gunnar hade tänkt sig.

”Om det inte måste vara katter så kan du ta mina föräldrar”, sa en tredje ”för de heter Ebba och Kjell och idag var de ovanligt dumma. Annars är de inte så tokiga.”

Visst saknade Gunnar sina föräldrar men nu var det katterna han skulle finna.

Vid lunchtid ringde Bertil ända från Amerika.

”Britta har blivit förkyld. Hon ligger uppe i himlen på hotellrummet och sover. Vi bor nämligen på trettioandra våningen. Kan du tänka dig, Gunnar, vilka höga hus! Trettioandra våningen och det är helt sant. De har en hel världsdal att bygga hus på och så ska de envisas med att bo på samma plätt. Jag säger då bara det – amerikaner.”

Det lät onekligen högt.

”Vi får väl se om Britta blir bättre i morgon”, fortsatte Bertil, ”för annars får vi allt ta och åka hem.”

”Men de har väl piller och sånt även i Amerika”, sa Gunnar som tyckte att det skulle vara bra retligt om de kom hem nu. Nu när han trodde sig veta hur han kunde få hem katterna.

”Jo, vi får väl se”, sa Bertil, ”för jag skulle gärna vilja till Sydamerika och titta på hur kaffet växer. Du vet, kaffeböner. Och de lär ha hela fält med majskolvar. För att inte glömma riktiga apelsiner som de har växandes i träna. Och Britta vill hemskt gärna till Australien.”

”Åh, Australien”, sa Gunnar, ”det lär vara helt fantastiskt med kängurur som skuttar omkring precis överallt där man minst anar det. Dom som har sett det har visst svårt att sluta skratta och blir både glada och friska resten av livet.”

Gunnar tyckte själv att det lät överdrivet men iveren kom över honom och då kom orden före tanken.

”Och vad skulle ni göra här hemma?” fortsatte Gunnar. ”Jag har ju harvat, gödslat och sått. Det växer så det knakar. Ja, ni skulle tycka att det var vansinnigt tråkigt att gå här och drälla.”

Bertil sa att de fick se hur det blev med Britta. Australien skulle ju alltid finnas kvar ändå.

Gunnar bestämde sig för att göra en rejäl insats för att få hem katterna. Han tog bilen och körde runt och frågade överallt om någon sett dem.

”De har väl blivit påkörda”, sa någon.

”Räven har väl tagit dom”, sa någon annan.

”Nej” tänkte Gunnar. ”Så är det inte.”

Gunnar åkte till mataffären.

”Jag önskar köpa all fisk ni har att uppbringa”, sa Gunnar. ”Laxar, braxar, rubb som stubb, fisk som fisk – allt!”

Han åkte vidare till nästa mataffär och köpte all fisk de hade där också. Och slutligen till Malmköpings Wårdshus där han fick köpa både fisk och räkor av snälla Jon.

Fiskkalas var vad det skulle bli.

Nu fick han användning av linbanan som han gjort till skojdräktskatterna. Han fäste snören i fiskarna och hängde dem på rad i linbanan. Det såg mycket trevligt ut.

”I alla fall om man är en utsvulten katt”, tänkte Gunnar.

Detta borde dofta miltals och få även den mättaste katt att lämna allt för att komma. Gunnar bad en kvällsbön innan han lade sig:

”Gode Gud, låt katterna komma tillbaka innan Britta och Bertil är hemma! Jag är inte alltid god, men vill väl. Hälsningar Gunnar Glans, Malmagården, Sverige, Världen.”

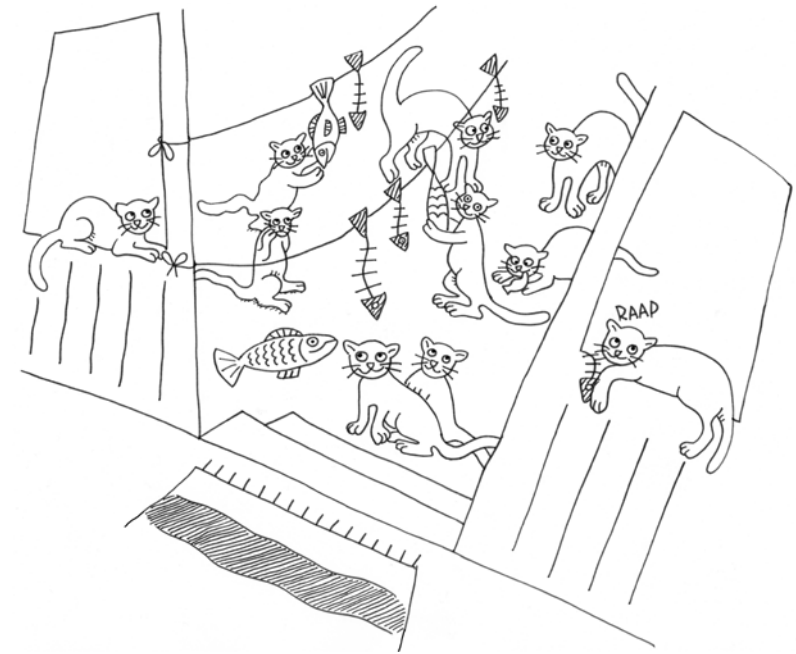
Han sjönk ner på kudden men satte sig genast upp igen för att lägga till: ”Jag är i det gula huset. Amen.”

Kanske hade Gunnar inte varit tillräckligt specifik i sin bön. Han hade faktiskt inte bett om att katterna skulle vara tillrättade redan dagen därpå. Det var de inte heller. Inte Britta och Bertils katter. Men antagligen halva Malmköpings kattbefolkning. Gunnar vaknade av ett hemskt jamande och fräsande. Han tassade ner och gick ut på verandan. Gunnar kunde inte tro sina ögon. Aldrig hade han sett så många katter. Han tittrade upp och ner, till höger och vänster och överallt var det katter. Uppe i trädet och kring hela gårdsplanen. I gryningsljuset kunde han klart se hur de såg ut. Flera liknade Ebba

och Kjell. Men ingen var vare sig Ebba eller Kjell.

Fiskarna hade helt klart varit till glädje för katterna. Det var mest ynkliga fiskben som hängde kvar i linbanan. Gunnar satte sig på trappan. En sådan otur. Men Gunnar fick en idé. Han reste sig upp och sade högt så att alla katterna skulle höra:

”Mitt namn är Gunnar Glans. Jag tar hand om gården åt Britta och Bertil Bonde. Deras älskade katter Ebba och Kjell har försvunnit. Jag ber er – hjälp mig att finna dem!”



Gunnar tänkte att han var larvig och att katterna såg oförstående ut. Vad mer kunde han göra? Han fick lita på att det

som skulle hända också hände. Och att det som inte skulle hända heller inte blev av. Han fick helt enkelt vänta och se. Det han inte visste var att katterna hade lyssnat och de hade bestämt sig. De skulle hitta Ebba och Kjell. Från den morgonen smög de likt indianer runt hela Malmköpingstrakten och spred ryktet. Ebba och Kjell skulle tillbaka till Malmagården.

Korna släpps på sommarbete

FÖR VAR MORGON blev det grönare och mer blommigt.

Fåglarna sjöng och det var mer sommar än vår.

”En sådan hetta”, klagade folk. ”Hur ska man orka arbeta? Åh, hur ens orka stå och gå?”

Kohagarna var nu fyllda med grönt, saftigt gräs. Kor som Blenda, som varit med förr, längtade ut. De hade stått stilla i ladugården en hel vinter. Dagarna hade varit varandra lika: mat, mjölkning, mockning, idissling och samma visa på eftermiddagen: mat, mjölkning och idissling. De klagade inte. Livet var lugnt och skönt. De visste hur dagen skulle bli och behövde inte fundera så mycket. Visst hade det känts stökigt ett tag när den här nya mannen – Gunnar Glans – hade dykt upp. Men han lugnade som tur var ner sig och de kunde åter

tugga sitt hö i ro.

”Nu ni, ska ni få en promenad till hagen”, sa Gunnar en dag efter mjölkningen.

Han hade valt en förmiddag då inte solen lyste så starkt. Det var Jacobsson som hade tipsat om det. För även om det var ljust i ladugården kunde korna bli bländade av solen när de kom ut. Då skulle de inte kunna se. Gunnar tänkte att han med gräs i näven skulle locka korna så att de skulle orka gå hela vägen ner till hagen. De var ju så lata. Låg mest och idisslade.

När han öppnade den stora ladugårdsdörren kände de äldre korna att nu var det något på gång. De reste sig på sina trötta ben. Det pirrade i kroppen. Gunnar släppte loss dem alla och schasade på dem för att de skulle skynda sig på. Han kunde just tänka sig hur de skulle gå där och dagdrömma. Kvigorna undrade vad som stod på. De hade aldrig i hela livet varit ute. De fanns ju inte förra sommaren. Korna lunkade sakta ut. När de stod där ute och inandades den tidiga sommarluften förvandlade de sig plötsligt till resliga, levnadsglada kvinnor. De äldsta korna satte sådan fart att Gunnar tänkte att det inte var möjligt. De galopperade fram mot hagen och gjorde bocksprång som om de lekte. De yngre korna följde nyfiket efter.



Tjolahopp tjolahej, det var sommar!

Inne i hagen strök de sina huvuden mot gräset. Några rullade runt och vissa verkade aldrig vilja sluta springa. Det enda som stoppade dem var deras dåliga ork efter den långa vintern. Och benen som inte var vana att röra på sig.

Gunnar satte sig på rumpan. Hakan hängde ner i marken. Var detta samma kor? Hade någon haft något konstigt knäppknasmedel i kornas mat?

Det tog ett tag innan han kom på att det var bäst att stänga grinden.

Inte pustade korna någon längre tid. Nej, de tog nya tag och nu blev de som tokiga. Ja, man skulle kunna tro att det var tjurar i hagen och inte kor för de började stängas.

”Du milde tid!” sa Gunnar högt för sig själv. ”Korna har blivit galna.”

Han sprang upp till gårdshuset och irriterade sig på att han aldrig hade sin mobiltelefon när han behövde den. Han ringde till bonden Ingvarsson.

”Nu är goda råd dyra. Jag betalar vad som helst. Hundra kronor eller tusen spelar ingen roll. Korna har blivit språngandes galna.”

”Jag kommer”, sa Ingvarsson och satte högsta fart mot

Malmagården.

Gunnar stirrade på de stängande korna. Till och med Blenda var som tokig. Han tog sig för huvudet och tänkte att han inte var vaken. Det måste vara en mardröm eller så var han sjuk och yrade.

”Ta ert förnuft till fånga!” ropade Gunnar utan resultat. Korna fortsatte vara vildar i hagen.

Ingvarsson kom och Gunnar tog tacksamt emot honom.

”Vad ska vi ta oss till?” undrade han. ”Vad kan ha hänt? Kan det ha varit knasmedel i maten eller har de fått solsting?”

Ingvarsson tittade lugnande på Gunnar och sade:

”Vi behöver inte göra någonting. Så här blir kor när de släpps på sommarbete – glada och tävlingslystna. De gör upp om vem som ska bestämma i hagen. *Rangordning* kallas det. Sådan är naturen. Ska vi ta en kopp kaffe?”

Även grisarna skulle få komma ut idag. Malin och Liselott sprang runt i hagen så snabbt de nu kunde med sina tunga kroppar. Kultingarna satte sig pladask av förvåning framför ladugårdsdörren. Vad var det här för någonting? Gräset, träden och himlen. Sånt de aldrig sett. Någon kulting började smyga sig framåt. Steg för steg. De andra smög efter medan

de tittade sig undrande omkring. Alla utom lilla Johan. Han tyckte det här var mer än märkligt och vågade inte ta ett steg. Kultingarna satte fart mot mamma Malin och kände sig trygga igen. Men Johan, han satt allt kvar. Han blev så nervös att han kissade en skvätt.

”Mamma!” grymtade han på sitt grisspråk. Malin ställde sig intill staketet och sträckte ut sitt tryne. Hon grymtade tillbaka. Gunnar försökte locka Johan att gå men han satt bestämt kvar. Då bar Gunnar honom till hagen.

”Din lilla hare”, sa Gunnar, ”du är ju en gris!”

I hagen kände sig Johan modigare och sprang runt med de andra kultingarna. Malin och Liselott bökade med sina trynen djupt ner i jorden. De letade efter maskar och andra goda småkryp. Kultingarna tittade intresserat på vad de fann.

”Som ni ställer till det”, sa Gunnar som inte visste att alla grisar bökar i jorden.

Slutligen var det hönsens tur att få komma ut. Först spatserade tupp-Gunnar som inte lät någon höna gå förbi. Han gick upp på en bro mot luckan som öppnats i väggen. Där i öppningen stannade han och tittade noga ut åt alla håll. Hönsen stod och stampade bakom honom.

”Skynda dig på”, tänkte de ivrigt.

När tupp-Gunnar övertygat sig om att inget skumt fanns i närheten gick han långsamt och värdigt nedför bron som ledde ut i hönsgården. Hönsen ramlade efter. Väl inne i hönsgården passade de på att flaxa lite som de ville. Tupp-Gunnar verkade stressad av den nya situationen. Det blev fler faror att hålla ordning på. Han ville styra och ställa mer än hönsen gillade. Ibland tyckte de att tupp-Gunnar var väl jobbig. Skulle de sitta tysta på led eller? Kunde han inte ta en tupplur så att de fick vara i fred och prata bäst de själva ville? Detta ämne fick de aldrig nog av att kackla om. När inte tupp-Gunnar hörde förstås.

Kor på rymmen

GUNNAR LADE SIG i gröngräset för att bara vara, tugga på ett grästrå och vicka på tårna.

”Lugn och ro, det är vad själen behöver”, tänkte han.

Gunnar låg där i säkert fem eller sju minuter när en bil svängde upp på gården. Det var inte bonden Jacobsson och inte heller bonden Ingvarsson. Åh, det kanske var någon som hade hittat katterna. Gunnar reste sig och gick mot bilen. Det var en dam.

”Är det dina kor som är på rymmen?” undrade hon.

”Nehej du”, svarade Gunnar. ”De är i hagen.”

”Undrar just vems kor det är som går inne i Malmköping och skrämmer slag på både folk och sig själva?”

Gunnar tittade bort mot kohagen. Han såg bara badkaret där korna brukade trängas för att få vatten att dricka. Korna hade väl gått in i skogen.

När damen åkt dök en obehaglig tanke upp. Bertil hade bett honom att laga staketet innan han skulle släppa ut korna på sommarbete. Det hade Gunnar totalt glömt bort. Kunde det vara så att...nej, det kunde det väl ändå inte vara. Men tänk om det var Malmagårdens kor som gick omkring på ”köpingen”!

Gunnar tog fram cykeln för att smyga sig in till Malmköping med hopp om allra minsta uppmärksamhet. När han stånkat sig upp för den himlameters långa backen mot ”köpingen” parkerade han cykeln gömd bakom ett träd. Han gick den sista biten och tog en bakgata mot torget. Redan innan han var framme anade han oråd. Han hörde både skärrade och skratande människor. En folksamling spärrade hans väg. Gunnar stack försiktigt fram näsan för att spana in torget. Jojomensan, där var kor. Så pinsamt! Vilken förnedring! Hur skulle han

få dem därifrån? Gunnar vände om och vankade av och an. Han drog och vred på näsan som om den var en kran han kunde öppna för idéer. Det kanske den var. Han kom på att han kunde gå rakt igenom torget, utan att låtsas som om detta berörde honom ett dugg, och samtidigt väsa Blendas namn i mungipan så kanske hon skulle följa honom. Och då skulle förhoppningsvis de andra följa efter.

”Ursäkta mig”, sa Gunnar och började tränga sig framåt, ”jag har lite bråttom till andra sidan torget.”

Folket skingrade sig för Gunnar.

Han gick raskt rakt fram och tittade i ögonvrån efter någon bekant ko. Men var var Blenda? Eller Rosa? Eller retsticken Rut? Gunnar kom över hela torget utan att känna igen en enda ko. Vad nu då? Nog borde han känna igen någon. Och någon ko kunde väl känna igen honom efter all tid han varit i ladugården. Men icke! Gunnar stannade på andra sidan och tittade åter på flocken av kor. Ett leende spred sig på hans läppar när han insåg att det här var inte Malmagårdens kor. Det var någon annans kor - hurra!

Gunnar ställde sig på stadshustrappan vid torget och sa till folksamlingen: ”Det måste vara bonden Ingvarssons eller bonden Jacobssons kor!”

Han plockade fram sin mobiltelefon, som han för en gång skull hade i fickan, och ringde. Nehej, det var inte bonden Jacobssons kor. Men bonden Ingvarsson blev jätteglad när Gunnar ringde och berättade om korna.

”Som vi har letat”, sa han. ”Det var en påle i staketet som hade rasat.”

”Retligt”, sa Gunnar, ”men det här fixar jag.”

Gunnar gick fram till koflocken och sade artigt:

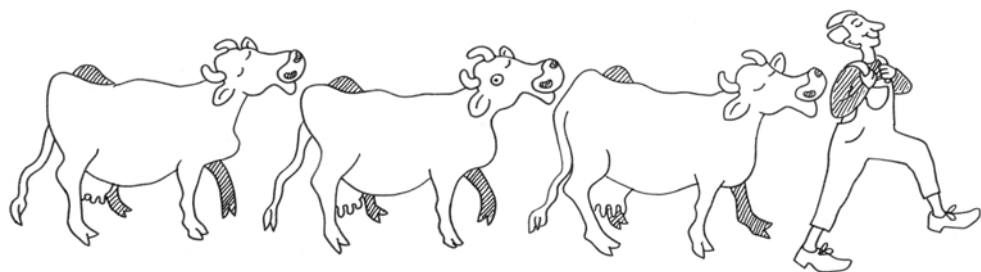
”Alla vackra damer följer med mig.”

Korna kände sig smickrade och sträckte på sig. Alla ville de vara vackra damer och följde snällt efter Gunnar.

Folksamlingen applåderade.

”Bravo Gunnar!”

Gunnar gick stolt först i ledet, Kungsgatan fram, med kokaravanen efter sig. Och han njöt i fulla drag av applåderna som ekade på torget.



Gunnar skördar vall

ÄVEN OM KORNA hade sommarlov så hade inte Gunnar sommarlov från mjölkningen. Morgon och kväll skulle de mjölkas precis som vanligt. Bonden Jacobsson hade berättat att de äldre korna visste att det vankades godsaker, som havre, i ladugården. Så det brukade inte vara några problem att få in dem för mjölkning. Det visade sig helt rätt. De första mornarna fick Gunnar ropa länge för att de skulle komma:

”Flickorna, kom in och ät!”

De äldre korna kom alltid lunkande först. De yngre hade svårare att slita sig från sina grästuvor. Men de lärde sig snart att när Gunnar kom, då skulle det bli godsaker i ladugården. Och vilken ko vill missa ett sådant tillfälle?

Medan de tuggade så mjölkade Gunnar. Sen bar det iväg till hagen igen.

Gräset på åkrarna, eller vällen som bönderna sa, hade växt sig högt och grant. Det var dags att skörda vall, sa bönderna. Britta och Bertil ringde från Australien:

”Hallå, hallå ...”, det sprakade och knastrade i luren, ”vi har fått en dålig linje.”

”Hallå ja, jag hör er, hallå!” ropade Gunnar tillbaka.

”Är allt som det ska?”

Britta och Bertil hade en liten undran som de knappt vågade fråga. Visst hade de tänkt komma hem till skörden. Jodå, de hade tänkt komma hem för länge sedan. Men det hände så mycket hela tiden. Nya länder, nya människor, nya maträtter, ja, du vet. Bertil tappade klockan och de fick leta efter en ny. Britta gick vilse och bara det tog en hel dag. Och nu när de sett så mycket vore det retligt att inte se mer. De ville hinna med Asien också. Se risodlingar. Äta med pinnar verkade kul och kinesiska muren hade de hört så mycket om. Kunde Gunnar möjligtvis tänka sig, även om det var mycket begärt efter allt han gjort, att skörda vallen?

Det kunde Gunnar. Vad hade han för val? Katterna var fortfarande borta. Men efter allt slit med vårbruket ville han inte att det skulle gå snett. Nu när det äntligen var dags med första skörden. Han ringde bonden Jacobsson och undrade om de inte kunde hjälpas åt. Om han hjälpte dem kunde de hjälpa honom.

”En utmärkt idé!”, sa Jacobsson. ”Vädret är perfekt för skörd så varför inte börja redan i morgon dag?”

Morgondagen kom och de stod redo med *slätterkrossen*, en maskin som fungerade som en stor gräsklippare, när

plötsligt molnen hopade sig på himlen. Det tog inte lång stund innan regnet var över dem. Inget litet regn. Nej, det regnade. Och regnade. Och regnade. Först en dag. Sen nästa dag. Och nästa. I över en vecka höll det på.

”Ja, ja”, sa Jacobsson, ”det blir som vanligt att sitta på traktorn i midsommarhelgen.”

Det var så det blev. Dagen före midsommar sken solen upp och de kastade sig ut på åkern med slätterkrossen och med keps på huvudet. Gräset skulle slås. Därefter var det solens tur att torka gräset till hö.

Grisarna gladdes åt vattenpölarna som bildats i hagen. De rullade runt och förvandlade sig till små lergubbar. Gunnar skakade på huvudet åt sina smutsgrisar.

”Vill ni ställa till er, så visst”, sa Gunnar ömt till sina små vänner. ”Jag har då inte tid att tvätta er rena. Det är skörd nu, förstår ni.”

Gunnar visste inte att det fanns en viktig anledning för grisarna att täcka sig med lera. Grisar kan inte svettas och leran skyddar dem mot både värme och insekter. Och vad ljuvligt skönt att få svalka sig med ett bad!

Gunnar längtade också efter ett bad där han satt i den varma traktorn. Hela midsommaraftonen satt han där timme

efter timme. Han tänkte på dans runt midsommarstången. Lovisa hade berättat vad hennes familj skulle göra. Moster Bettan skulle komma och de skulle gå till den allmänna dansen vid Hembygdsgården. Där skulle de fika som varje år. Därefter skulle det ätas sill och potatis hemma i trädgården. Lovisas mamma hade hälsat att Gunnar var välkommen. Men Gunnar satt ju på traktorn. Och eftersom ingen visste hur länge de fick ha fint väder var det bara att fortsätta. Jacobssons fru kom med sillunch som de åt i dikeskanten. Och en kopp kaffe hann de med innan de åter satte sig bakom ratten. De körde ända fram till midnatt. Då tog sig Gunnar en promenad ned mot kohagen. Natten var ljus och ljum. Korna låg stilla och *idisslade* sitt midsommargräs. De tog livet så lugnt. Nästan all deras vakna tid gick åt bara till att äta och tugga. Och sedan tugga om gräs de redan svält en gång. Men de lät det ta den tid det tog utan att stressas. För kor har inte bråttom. De oroar sig inte för morgondagen.

”Man kanske skulle vara lite mer av en ko”, tänkte Gunnar som tyckte om lugnet de hade omkring sig.

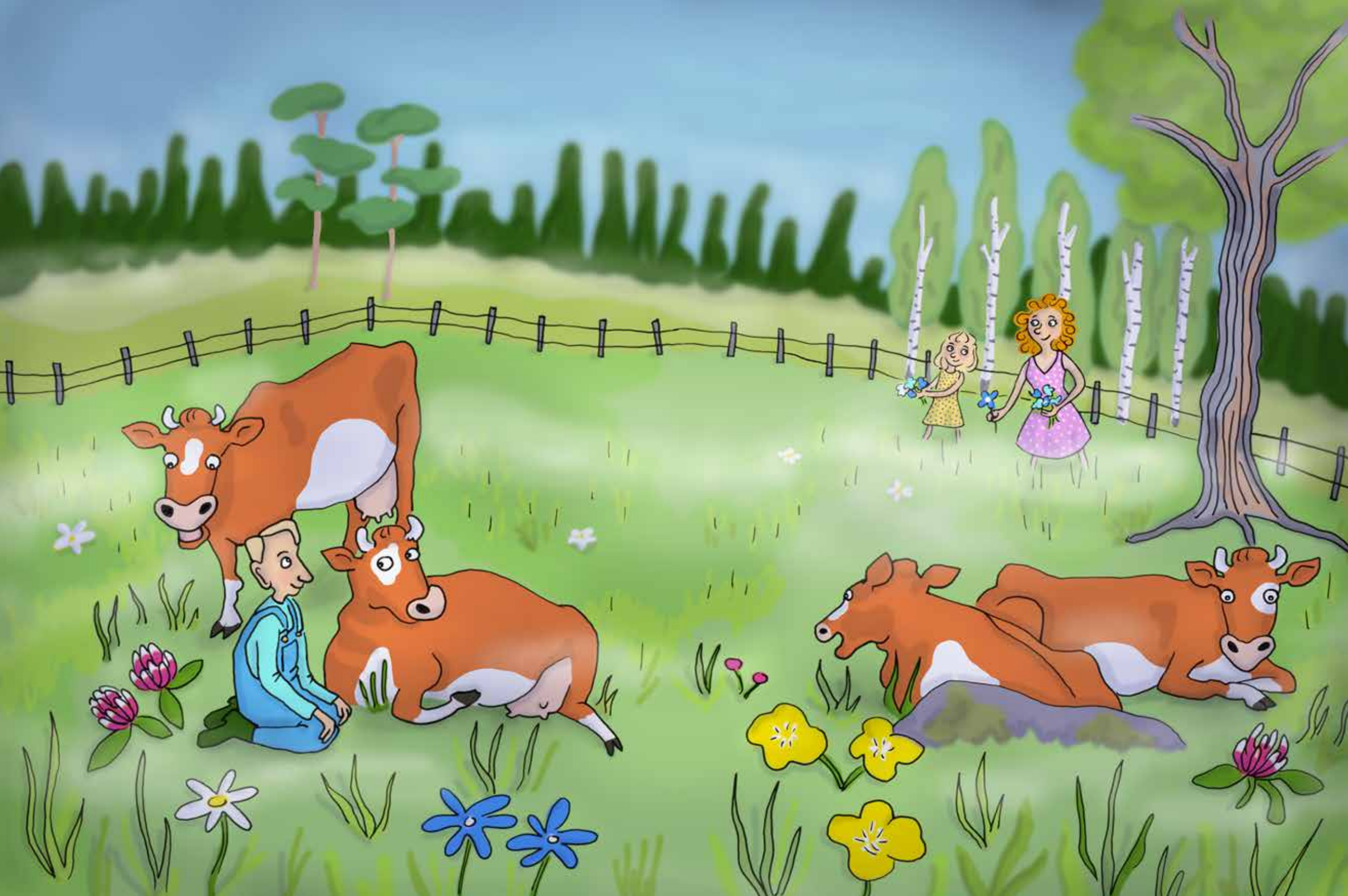
I hagen smög två figurer omkring. Gunnar blev inte rädd för de var klädda i vackra midsommarklänningar. Han satt och tittade på dem i tystnaden. De två flickorna skrattade tyst

men pratade inte. När de närmade sig såg Gunnar att det var Lovisa och kanske hennes mamma eller moster. Hon hade ett hår som lyste som eld. Och miljoners glada fräknar.

Gunnar hälsade på dem men fick bara ett mummel till svar.

Lovisade lät lite, skakade på huvudet och höll för munnen. Sen visade hon sin blomsterbukett. Gunnar fick räkna. En, två ... sju olika sorters blommor att lägga under kudden förstås. Det var ju midsommar. De vinkade åt Gunnar och gick tysta vidare.

Gräset torkade i solen. Gunnar och Jacobsson körde med *hövändaren* över åkrarna och vände på gräset för att det skulle torka snabbare. Nu var det dags att köra med *balpressen* som tryckte ihop gräset till fyrkantiga balar insnörda i band. Det såg ut som stora gräspaket. Efter balpressen hängde en vagn som balarna ramlade ner på. När vagnen var full kördes den till höskullen. Där stod Gunnar med släkt och vänner till Jacobsson, redo att ta emot balarna med högafflarna och placera dem fint i ordning på höskullen. I år var de fler som hjälpte till än det brukade vara. Väderrapporten hotade med regn. Alla skyndade så gott de kunde. Ingen rast och ingen vila. En kopp kaffe på stående fot och snabbt åter till högaffeln.



Trots att vädret jagade dem var stämningen god. Skryt, skvaler och skrönor turades om som samtalsämnen.

”Min morfar kunde balansera två högafflar på huvudet och samtidigt tugga på ett äpple.”

”Jaså, min morfar kunde lyfta upp traktorn med vänster näve och samtidigt vispa sockerkaka med högern.”

”Är det sant?”

”Hammarins har fått en dotter. Hon var visst inte större än en kaffekopp när hon kom”

”Jaså.”

”Och Skoglund har skolat sig i Stockholm och startat stor salong på Kungsgatan.”

”Jaha, minsann!”

Gunnar misstänkte att redan nästa år skulle de berätta om honom och hans färd på skördetröskan. Han log själv åt minnet, så det bjöd han gärna på. Det han inte visste var att om några år skulle historien lyda:

”Har ni hört om när Gunnar Glans körde skördetröskan för första gången? Han fick den inte att gå framlänges så han backade över åkrarna och runt i Malmköping, Flen och Sparreholm, i över två veckor, för han fick inte stopp på'n.”

Och efter ännu fler år skulle de säga att han backade runt

hela Södermanland en hel sommar.

Molnen hopade sig, svällde sig tunga och himlen mörknade. Till slut öppnade den sig och släppte regnet som längtade ut. Alla fick ge sig. Vädrets makter hade tagit över. Gräset som låg kvar skulle bli förstört. De fick vara glada för vad de hunnit.

”Sånt är livet för en bonde,” sa Jacobsson. ”Skafferiet är nu fyllt till vintern hur som helst. Man vänjer sig vid busvädret. Sol när man vill ha regn och regn när man vill ha sol.”

Gunnar tänkte att egentligen var det inte mer än rättvist att vädret fick busa.

Lite skoj fick man väl unna det. För vad skulle annars ett väder göra?

Gunnar körde över till bonden Ingvarsson. Han hade gjort annorlunda med sitt gräs. På Ingvarssons fält låg stora, vita plastbollar. Så stora att till och med Gunnar och Ingvarsson fick ta lång sats för att komma upp på varsin. De kravlade sig upp den sista biten.

”Det kallas för *ensilage*”, berättade Ingvarsson. ”Jag använder en *ensilagebindare*” för att linda in gräset i plast. Plasten ska sitta tätt så att ingen luft kommer in. Då håller sig gräset hela vintern. Plasten fungerar som en konservburk.”

”Kan det bli gott det?” undrade Gunnar tveksamt.

”Det får sin speciella doft som kanske inte allt folk skulle uppskatta”, sa Ingvarsson, ”men korna gillar det.”

Gunnar och Lovisa tar ett bad

NU NÄR VALLEN var skördad fanns det plötsligt tid för annat. Lovisa och Gunnar cyklade till sjön för att bada. Lovisa visste ett ställe där det sällan var någon annan, trots att där fanns ett perfekt hoppträde som grenade sig ut över vattnet. Det kanske var avsaknaden av glasskiosk som gjorde att de fick ha trädet för sig själva. Lovisa sprang genast ner i vattnet. Gunnar var en riktig badkruka. Han hade inte badat på flera år. Först hade han besvär med att få på sig shortsens som han hittat i Bertils garderob. Sen tyckte hans fötter att det var rysligt kallt i vattnet. Lovisa hoppade i från trädet.

”Hoppa härifrån så går det snabbt att komma i”, föreslog Lovisa.

Gunnar gick försiktigt ut på grenen. Där stod han och svajade, brun om armar och huvud men blek av traktorliv om mage och ben.

”Hoppa!” ropade Lovisa.

Gunnar tvekade.

”En orm i trädet!” skrek Lovisa.

Gunnar hoppade i vattnet med ett stort plask. Lovisa skrattade.

”Lurad!”

Lovisa blev förvånad när hon såg Gunnar simma. Han kunde både crawla, fjärlssimma och göra volter. Upp i trädet igen och denna gång gjorde han en elegant dykning ner i vattnet. Gunnar frågade sig varför i allsin dar han inte badat på alla dessa år som gått. Inte ens på Mallorca. Som liten hade han levt i vattnet hela somrarna.

Lovisa ställde sig på grenen och tog en kvist som mikrofon och sjöng:

”Mitt namn är Gunnar Glans.

Jag klarar allt med galans.”

Sen slängde hon sig som en klumpeduns i vattnet.

Gunnar skrattade. Fröken Märkvärdig skulle allt få igen. Gunnar gick upp på grenen och vickade på höfterna då han sjöng med sin ljusaste stämma:

”Jag är lilla Lovisa,

den kloka och den visa.

Jag vill så gärna,

bli en popstjärna,

*stå på en scen och
sprattla med mina ben,
vara vacker som en svan
för vid djuren är jag van.
För djuren kan jag visa
vad jag kan och nå'n gång fisa,
för djuren är så snälla,
bara hunden skulle skälla,
men nå'n hund bor inte här
så jag kan fisa här och där
och sjunga bäst jag vill
och ibland lite till.”*

Han gjorde ett svanhopp ner i vattnet.

Lovisa jublade och fortsatte:

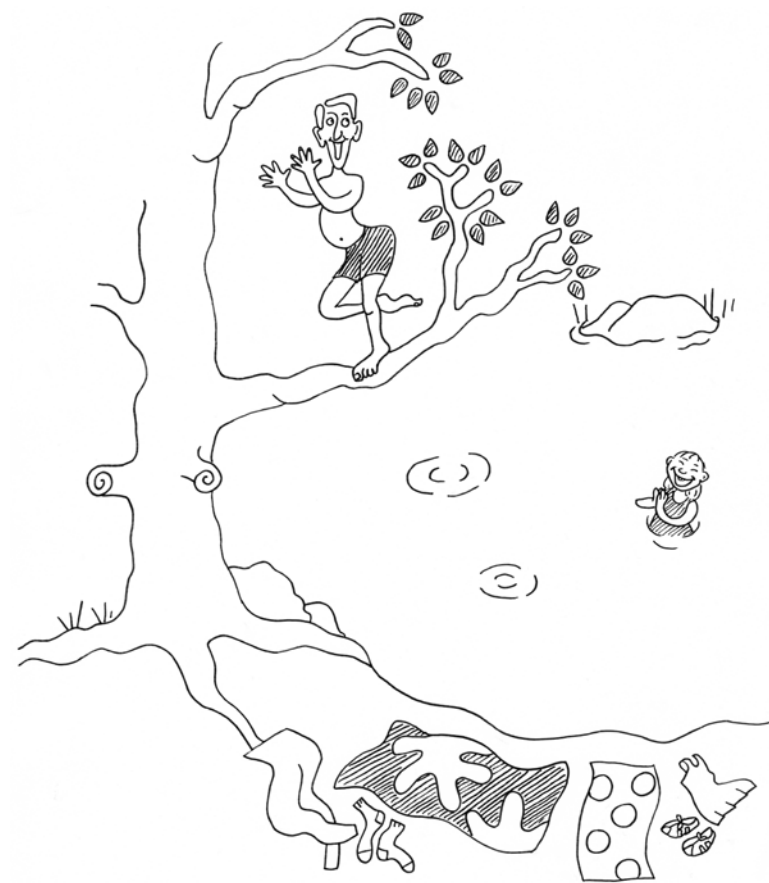
*”Jag kör traktorn med frammen bak
att så eller skörda är väl samma sak?!”*

Lovisa gjorde ett magplask. Vattnet stänkte åt alla håll.

Gunnar skrattade så att tårarna rann. Han gav sig åter ut på grenen och tänkte sig att han stod där med sin dansbandsorkester iklädd glittrig kavaj. Gunnar Glans kvintett. Han sjöng:

*”Med min traktor jag kör skit
det är faktiskt inget slit*

*För i vår hage går härliga djur
där finns allt förutom en tjur...”*



Gunnar sjöng med stor inlevelse medan han vickade på höfterna och gjorde rörelser med både armar och ben.

Lovisa applåderade förtjust. Men det lät som om det var fler som applåderade. Gunnar tittade upp. Stoppade sin dans. För där stod det eldröda håret från midsommaraftonen och ännu

en kvinna.

”Vilka stjärnor ni är”! sa de.

Gunnar gjorde en bakåtvolt och skyndade sig upp ur vattnet och in i handuken. Kvinnan från midsommarafton var Lovisas moster. ”Bettan”, var hennes namn, sa hon.

”Kenta”, sa Gunnar och sträckte på sig.

Lovisa tittade förvånad på Gunnar.

”Jag menar Gunnar”, rättade han sig. ”Gunnar Glans. Kenta vete fåglarna vem det är.” Gunnar tittade upp i luften.

Den andra kvinnan visade sig vara Lovisas mamma. De hade med sig kaffekorg som de bjöd på. Kaffekorg med både pannkakor och jordgubbar.

”Såg ni när Gunnar dök?” undrade Lovisa. ”Det var bättre än på TV.”

”Ja, dansen var också bra”, sa Lovisas mamma och vände sig mot Gunnar. ”Har du hittat på visan själv?”

”Jo”, svarade Gunnar.

Han sa inte mycket utan mest ingenting. När Lovisa gick och badade med sin mamma blev det tyst. Gunnar tyckte att han hörde hur blodet rann i kroppen. Efter en stund frågade Gunnar: ”Vet du, Bettan, hur mycket klockan är?”

”Ja, hon är ett”, svarade Bettan.

”Ett”, sa Gunnar, ”tänk vad tiden går.”

”Ja, hon går och går”, sa Bettan.

”Speciellt när man har trevligt”, sa Gunnar och kände hur han rodnade. ”Nej, nu måste jag visst bada.”

När det var var dags att bryta upp upptäckte Bettan att hon hade fått punktering på sin cykel.

”Jag kan skjutsa dig en bit på min”, sa Gunnar. ”Jag kan hämta din cykel senare och laga punkteringen.”

Gunnar var duktig på att laga punkteringar. Han kunde nästan göra det i sömnen. Han och en kamrat hade haft cykelverkstad en sommar. Hela grannskapet hade kommit med sina cyklar.

Gunnar fick skjutsa Bettan på cykeln. Det var trevligt.

Det kom några riktigt heta dagar. Gunnar passade på att feja lite i ladugården. Där var svalt och skönt. Emellanåt unnade han sig ett bad med Lovisa. Korna drack mer än vanligt. Han fick ständigt fylla badkaret som de drack ur. Suggorna Malin och Liselott flåsade i värmen. Gunnar duschade dem med trädgårdslangen. Men det hjälpte bara för en kort stund. Det hade varit bättre för dem att bli insmörjda i lera. För lera tar längre tid att torka än vatten. Hönsen höll sig gärna

inomhus. De gav sig ut när de blev sugna på en mask eller annat småkryp, eller när tupp-Gunnar kuckelikuade att nu hade han hittat något smaskigt till dem. Då fick de bråttom. Tupp-Gunnar visade stolt upp godsaken och lät dem smaka. Och det utan att ens först smakat själv. Men godsakerna var inte lätta att finna när marken var torr. Då kunde de i alla fall ta sig ett *sandbad*. Loppor trivdes nämligen bland hönsens fjädrar. Och det enda som hjälpte när det kliade var att gräva ner sig i sanden. Där låg de, gärna flera tillsammans, och myste i sina gropar. Tupp-Gunnar vaktade sina badande damer.

När den stora olyckan kom

DET KOM ETT paket poststämplat i Rio de Janeiro. Paketet var fyllt med prydnadskatter. På en lapp stod skrivet: ”Säg inget till Britta. Överraskning! Bästa hälsningar Bertil.”

Konstigt nog var det samma dag som de riktiga katterna plötsligt satt där på trappen som om ingenting hänt. Gunnar kom gåendes med kattpaketet i famnen och såg dem sitta där – Ebba och Kjell.

Han satte sig på knä och gav dem kramar, pussar och de

vackraste ord han kunde hitta på:

”Tussenuss och misseniss, Ebbasnebba och Kjellebell.”

Trams tyckte katterna. De ville ha mat. Punkt slut. Gunnar öppnade kylskåpet för att bjuda på det läckraste han hade. Matrester fick duga medan han körde in till Malmköping för att köpa färsk fisk.

Katterna lade sig mätta och belåtna för att jäsa på verandan. Men när Gunnar tog in korna för mjölkning var de snabbt där för att få sig en mjölkskvätt.

”Märkliga katter att bara plötsligt finnas på plats igen.” Gunnar skakade förundrat på huvudet.

Ingen skulle någonsin få veta om det var Gunnars bön, hans goda vilja eller Malmköpingskatternas förtjänst att han fått hem Ebba och Kjell. Kanske var det allt tillsammans. Nu var de hur som helst tillbaka. Britta och Bertil kunde komma hem. Gunnar skulle snart kunna slå sig till ro på soffan. Skulle han ringa Britta och Bertil?

”Hallå! Är det Australien? Kan jag få tala med Britta och Bertil Bonde?”

Eller skulle han skicka något slags telegram?

”Bäste Asien! Kan du vara snäll och skicka hem Britta och Bertil.”

Men! Vad skulle då hända med honom – Gunnar? Skulle han vara glad egentligen?

Han satt på verandan och funderade. Tänk på säden han sått som snart skulle gulna på åkern. Då skulle *skördetröskan* komma till användning på riktigt. Och framlänges. Den skulle klippa av den mogna säden från sina strån. Halm skulle det visst bli av stråna. Och säden skulle säljas till kvarnar som skulle mala den till mjöl som skulle säljas till bagerier som skulle baka bröd och bullar av brödet som de skulle sälja till affären där vem som helst kunde köpa det för att smaska i sig. Det skulle också bli gryn, frukostflingor och makaroner av säden. Och kraftfoder till djuren. Gunnar kom att tänka på djuren. Han fick inte tänka på djuren, kände han. Genast tänkte han på Blenda och därefter på ett trick han lärt lilla kultingen Johan. Om han lade en gottebit på Johans tryne kunde han hålla den där till dess Gunnar sa ”Varsågod!”.

Och han tänkte på Lovisa. Henne fick han absolut inte tänka på just nu. Han kände sig varm i hjärtat och ändå kom ett vemod smygande ned från hjärnan, genom halsen och runt i magen. Vemodet kom liksom om och om igen, trots att han försökte ruska på huvudet. Det fastnade i halsen. Gunnar fick svälja flera gånger.

”Tänk på multiplikationstabellen”, sa han till sig själv. ”Tre gånger tre är nio, fyra gånger fyra är sexton.”

Några småpojkar tisslade borta vid sädesmagasinet. De hade nog sommarlov och var ute på upptäcksfärd. Han hade aldrig sett dem förr. Men de ville väl hälsa på djuren.

Lovisa kom på sin cykel. Måste hon komma när han kände sig så ömklig? De gick ner till kohagen. Gunnar var tyst.

”Men är du inte glad nu när katterna är tillbaka?” undrade Lovisa.

”Jo”, sa Gunnar kort och tuggade på ett grästrå.

”Jag ser det”, sa Lovisa, ”gladast på den där gräsfläcken i alla fall!”

”Jag behöver väl inte vara glad om inte jag vill”, sa Gunnar surt och tittade bort.

”Surdeg”, sa Lovisa och knuffade på Gunnar.

”Jag pratar inte med dig”, sa Gunnar och flyttade sig ett stycke bort.

”Men förlåt då”, sa Lovisa och tittade åt ladugårdshållet.

Där satt de tysta och tittade åt varsitt håll. Lovisa såg två pojkar springa bort från sädesmagasinet.

Vad hade de gjort där?

”Vad är det för pojkar vid sädesmagasinet?” undrade hon

utan att få något svar.

Gunnar knep ihop munnen. Hans tankar var långt borta.

”Då går jag och tittar själv då, gladgubbe!”

Lovisa gick mot sädesmagasinet. Genast hon stod där i dörren kände hon att något var galet. Det luktade konstigt. Det luktade brandrök. Hon såg rök komma från övervåningen och sprang dit. Det brann. Flera säckar brann. Hon måste släcka elden!

Värst vad Lovisa dröjde! Gunnar kände sig dum som varit sur utan att förklara för Lovisa. Men hon skulle inte förstå. Han förstod inte riktigt själv. Det var en fånig klump i halsen som gjorde det svårt att prata. Han behövde vara för sig själv. Men vad gjorde Lovisa? Kon Blenda stod och tuggade intill staketet. Hon tittade bort mot sädesmagasinet med en bekymrad min. Plötsligt råmade hon högt och Gunnar tyckte att hon sade något:

”Du Gunnar, kolla!”

Han vände på huvudet och tittade åt samma håll som Blenda. Var det rök han såg? Gunnar flög upp som om någon hade lyft honom. Aldrig hade han sprungit så fort. Ändå kändes benen tunga som bly. Som om han inte kom någonstans.

Han sprang in i sädesmagasinet och skrek allt vad lungorna höll:

”LOVISA!”

Inget svar. Var var hon?

”LOVISA!”

Han sprang in i den tjocka röken. Den stack i ögonen. Det var svårt att se. Han hostade. Kröp fram på alla fyra. Och där, med en hink i handen, låg hon stilla. Med krafter han inte visste att han hade tog han sig fram till Lovisa. Lyfte henne. Sprang! Genom röken. Bort. Och ut. Sprang till bilen. Svepte in Lovisa i en filt. Ringde ambulans och brandkår.

Sen tryckte han gasen i botten på sin lilla sportbil och körde mot sjukhuset. Bakom sig lämnade han ett sädesmagasin i lågor.

Gunnar satt i väntrummet på sjukhuset. Lovisas föräldrar hade kommit. De fick vara i rummet med Lovisa. Inte Gunnar. Han vankade av och an. Satte sig. Hans sällskap: en soffa, en kudde och ett bord. Vad hände där inne?

Klumpen i halsen hade växt och blivit tjock som en fotboll. Till slut kom tårarna.



Han torkade bort dem, men de gick inte att stoppa. Hela huvudet, ja hela kroppen, var sprängfylld med tårar. Det kom fler och fler och slutligen rann de i en strid ström. Gunnar satte sig i väntrummet's soffa och kramade kudden. Vad hade han gjort som blev drabbad av det här? Var han en ond människa? Fanns det något han kunde göra för att ändra på historien? Gunnar borrade in ansiktet i kudden. Kunde han inte få backa lite, lite och ändra på en enda handling. Han kunde ha pratat med småpojarna. Frågat vad de skulle göra. Sagt att de inte fick vara i sädesmagasinet. Eller han kunde själv ha gått för att se vad de gjorde där inne. Men han visste också att nu var nu och ingenting blev bättre av att gräma sig för sådant som redan hänt. Nu fick han hoppas på att det som var nu skulle ordna sig på allra bästa sätt. Då hörde han svag musik. Först fioler. Sen kom kvittrande flöjter. Och slutligen en kör med lugnande toner. Det var änglar som sjöng. Musiken blev allt starkare. Gunnar log. Han kände dem snudda vid hans hud. Det var änglar i rummet. En sjuksköterska kom ut. Hon behövde inte säga något. Gunnar förstod av hennes blick att det inte var någon fara med Lovisa. Han kramade om henne och kysste hennes båda kinder. Nu när han visste att det inte var någon fara med Lovisa fick

han brått tillbaka till Malmagården. Sädesmagasinet brann. Vem visste hur det skulle sprida sig? Gunnar körde återigen i full fart.

På gårdsplanen stod flera brandbilar och en ambulans. Brandmän sprutade vatten från flera håll. Inga lågor syntes till. Gunnar ville se hur djuren mädde. Hönsen stod inte och pickade mat i hönsgården. De kacklade, flaxade och diskuterade med stora gester. Men de såg ut att må bra. I grisarnas hage satt ambulanspersonalen och kliade kulingarna på magen. Samma ambulanspersonal som när kulingarna föddes.

”De har växt sen sist”, sa de och lugnade genast Gunnar genom att tala om att alla djur var utom fara. Och branden var under kontroll.

”Brandmännen hade visst hittat ett paket cigaretter”, fortsatte en av ambulanspersonalen. ”De tror att det kan vara några som har smygrökt, att glöd har tänt eld på något och att de blivit rädda och sprungit sin kos.”

Gunnar sjönk ihop. Vilken tur ändå! Där var Malin, Liselott, alla kulingar, tupp-Gunnar och alla hönsfruar. Vad var väl ett sädesmagasin när allt kom omkring? Han kunde bygga ett nytt.

Gunnar och Lovisa planerar bygge

BRANDEN HADE förstört mycket i sädesmagasinet trots att brandkåren kommit så snabbt. Där inte elden lekt hade röken sotat. Som tur var stod skörden ännu på åkern och vajade och både väggar och tak fanns kvar. Trots det kändes byggnaden hotfull med sin nya, svarta inredning. Men Gunnar kände en sådan tacksamhet. En tacksamhet för allt som ändå fanns att vara glad för.

Gunnar tog med sig Lovisa till snickarboden. Lilla Lovisa, hel och glad som vanligt. Han stod länge och funderade över vad han kunde behöva. Gunnar plockade fram hammare, spik, såg och en bräda. Lovisa tog en bormaskin och en mindre bräda.

”Lustigt på något vis”, sa Gunnar, ”förra gången jag var här i snickarboden fick jag lust att snickra något. Här får man för sina lustar. Jag hade väl mer tänkt mig en fågelholk än ett sädesmagasin.”

”Man får vara försiktig med sina önskningar”, skrattade Lovisa, ”för det är många som slår in.”

Gunnar log.

”Jag kanske önskade mig ett problem när problemen tog slut. Och fick det. En halv hjärtattack, av en viss avtuppad

fröken, samt ett halvt nedbrunnet sädesmagasin.”

”Vilken högvinst”, sa Lovisa. ”Vi borde fira!”

Gunnar tyckte verkligen att han hade fått en högvinst. Här stod hon, Lovisa. Fanns det något bättre pris? Lovisas mamma och pappa hade tackat Gunnar flera gånger om. De tyckte väl att de hade fått Lovisa liksom en gång till.

Gunnar och Lovisa gick till sädesmagasinet med sina verktyg och stirrade dumt på de svarta väggarna. Därefter tittade de på sina brädor.

”Var tror du vi ska börja?” undrade Gunnar med ett djupt veck i pannan.

”Jag tror moster Bettan skulle göra det här bättre än vi”, sa Lovisa.

”Hörrududu”, sa Gunnar. ”Jag gjorde en skärbräda i slöjden en gång. En med ett hjärta som handtag. Först skulle man såga till brädbiten. Det var inte bara att såga utan man skulle såga så att hjärtat påminde om ett hjärta i formen. Och sen skulle man slipa och sandpappra. Det tog en evinnerlig tid innan alla hörn var runda. Jag visade magistern. ”Lite till”, sa han om och om igen. Vad jag fick sandpappra! Men en skärbräda blev det. Så kom inte här och snacka om moster Bettan.”

Gunnar låtsades att han var stött.

”Och jag har snickrat ett svärd”, sa Lovisa. ”Man tog två pinnar, en lång och en kort. Sen behövdes en spik och en hammare. Tjong på spiken med hammaren och vips var svärdet färdigt. Så visst kan jag bygga ett sädesmagasin!”

Här stod alltså två supersnickare framför ett ledset sädesmagasin.

Situationen var så hopplös att det bästa var att skratta.

”Ska jag ringa moster Bettan i alla fall?” undrade Lovisa.

”Du”, sa Gunnar, ”mitt namn är Gunnar Glans...”

Lovisa fortsatte: ”Jag klarar allt med galans.”

Gunnar ryckte henne försiktigt i örat och sa:

”Jag tror vi spikar igen dörren så vi slipper se eländet.”

Gunnar behövde återigen hjälp. Den här gången mer än någonsin.

På natten drömde Gunnar att Britta och Bertil kommit hem. I hagen gick inga kor utan stora elefanter. I stället för ladugård stod där ett stort cirkustält. Och Ebba och Kjell var inga katter utan två ilskna tigrar. Gunnar själv var ibland cirkusdirektör och ibland en clown som gjorde tokiga konster.

”Men vad har du odlat på åkern?” undrade Bertil.

Då såg Gunnar att han odlat skärbräddor vilket förvånade

honom lika mycket som Britta och Bertil.

”Vad ska vi med alla skärbräddor till?” undrade Britta.

Gunnar visste inte men svarade:

”Dem ska vi bygga ett sädesmagasin med.”

”Jaha, på det viset”, sa Bertil som verkade tycka att det var en bra idé.

När Gunnar vaknade trodde han för en kort stund att drömmen hade gett honom en smart idé. Men drömmen bleknade för varje minut han varit vaken och blev allt mindre fantastisk. Han fick allt ta och be om hjälp. Det fanns inga genvägar.

Bygghjälpen kommer

GUNNAR, BÖNDERNA Ingvarsson och Jacobsson och Lovisa satt samlade runt köksbordet på Malmagården. Ingvarsson sa att han hade en del virke som de kunde använda.

”Jag är säker på att min bror hjälper till också”, sa Jacobsson.”Men det får bli kvällar och helger för vi har ju djuren att sköta.”

Gunnar tänkte så det knakade. De hade inte mycket tid att spela på. Britta och Bertil kunde vara tillbaka vilken dag som

helst. Hans stora hopp var att de skulle fara till Afrika också. Men han hade inte hört ett ord om Afrika mer än i sin dröm där det varit afrikanska djur.

”Jag vet en byggnadsfirma”, sa Lovisa. ”Byggar-B & Co” heter den.”

”Den har jag hört är bra”, sa Ingvarsson.” Men det kommer kosta mycket pengar. Våldigt mycket pengar”.

Lovisa tömde sin plånbok på bordet. Det var 23 kronor.

”Jag har mer i spargrisen hemma”, sa hon.

Gunnar föste undan Lovisas pengar.

”Behåll du dina pengar, för är det något jag har så är det pengar.”

Gunnar gick efter sin portfölj. Han tog fram en pärm med viktiga papper som han bläddrade i.

”Jag tror aldrig pengarna gjort mig speciellt glad. Lyckan finns inte i dem. Men de är praktiska. I dag är jag glad att de finns.”

Gunnar sa att han skulle sälja några papperslappar han hade. Så pengar fanns det. Pengar som han inte ens skulle märka att de var borta. Nu gällde det att hinna innan Britta och Bertil var tillbaka.

Planerna sattes genast i verket. Lovisas föräldrar kontaktade

”Byggar-B & Co”. De skulle komma med både virke och spik. Hönsen fick det annorlunda för en tid. Gunnar trodde att de skulle få det stimmigt med alla hammarslag. Därför fick de gå fria som de ville. Bara nattetid skulle de in i hönsgården där de kunde komma under tak. Tupp-Gunnar visste inte var han skulle befinna sig för han tyckte det gick höns överallt.

Så var det dags för byggnadsfirman att komma.

”Nu kommer byggubbarna!” hojtade Gunnar och vinkade in dem på gården och visade var de skulle parkera sina stora bilar. Det skulle bli skönt att få hjälp av rejält folk som visste precis hur saker skulle göras.

Byggarna hoppade ur sina bilar och kom emot honom iklädda snickarbyxor och kepsar.

”De ser pålitliga ut”, tänkte Gunnar och sträckte på sig när han hälsade. För han ville inte verka mesig bland de här duktiga herrarna.

Han höjde på ögonbrynen när han hörde deras röster. För det var ljusa röster.

”Hej Gunnar”, sa en och tog av sig kepsen.

Gunnar tappade hakan. Det var ett eldrött hår som ramlade ur kepsen. Moster Bettan! Han synade de andra och fann att de också var damer. Byggar-B stod för Byggar-Bettan.

Gunnar tyckte att det var trevligt att träffa Bettan, men han kände att han fick lust att lägga sig borta i kohagen vid tanken på allt han skulle få göra själv – ändå. Damer och hammare. Jo, jo, han kunde just tänka sig hur det sädesmagasinet skulle komma att se ut! Inte konstigt att han drömde om ett cirkustält. Men värre var att han inte visste hur han skulle uppträda när hela gårdsplanen var full med kvinnor. Vad skulle han ha på sig? Vad skulle han prata om? Han kunde ju inte fråga varenda en vad klockan var. Gunnar blev obehagligt blöt under armarna. Det var nog lika bäst att sätta igång fortare än kvickt.

”Tack för att ni hade vänligheten att komma”, sa Gunnar. ”Har ni frågor är det bara att hojta till.”

Byggarna satte på sig hjälmar när de gick in i sädesmagasinet för att kontrollera läget.

”Bra”, tänkte Gunnar för han kunde ju inte vara överallt när saker och ting skulle rasa samman.

Byggar-Bettan satte fart på byggarna. Sedan blev det liv och rörelse. Gunnar följde dem med blicken. Han hade inte kontroll. Var skulle han göra sin insats?

”Stopp, stopp, jag hjälper dig med den tunga brädan.”

”Tack, men det går bra ändå”, fick han som svar.

För att inte verka arbetslös ställde han sig att spika lite varstans vilket var smart på två sätt. Dels kunde han se vad de hade för sig. Dels kunde han snegla på dem i smyg. De var söta dessa byggjobbare. Speciellt byggar-Bettan.



Gunnar gick fram till tupp-Gunnar och sade att han nu förstod honom. Det var inte lätt att ha fruntimmer att se efter över hela gårdsplanen och i hela ladugården. Tupp-Gunnar och Gunnar spankulerade ett stycke tillsammans. Det var första gången de två kände samhörighet.

”Gunnar!” Det var Lovisa som ropade. Hon stod med hammare, spik och några små brädor i famnen.

”Moster Bettan vill att du och jag skall utföra ett specialuppdrag”, sa Lovisa.

Gunnar sträckte på sig. Han visste väl att de inte skulle klara av de riktigt svåra grejerna. Nu skulle han få visa dem sina talanger.

”Nå, vad ska vi hjälpa dem med?” undrade Gunnar.

”Moster Bettan vill att vi bygger en fågelholk”, sa Lovisa. Och hon tyckte bestämt att vi skulle stå i snickarboden.”

Gunnar förstod inte riktigt varför de skulle ha en fågelholk till sädesmagasinet. Men det fanns säkert någon bra förklaring. Visst skulle de få en fågelholk. Det var ju precis vad han hade lust att bygga.

Gunnar och Lovisa bakar

DE HÄR BYGGDAGARNA blev till stor glädje i Gunnars liv. Så fort han hade mjölkat korna och gett alla djuren mat tog han sig en dusch och satte på sig fina kläder. Lovisa tyckte Gunnar var underlig som skulle vara så fin när de skulle snickra. Men hon anade varför. Hon hade väl sett hur Gunnar tittade på moster Bettan.

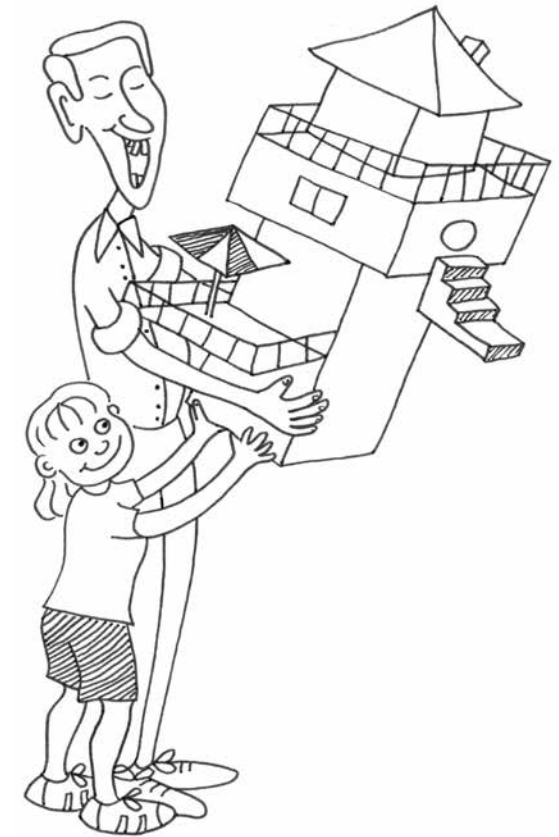
Efter tre dagar hade Gunnar och Lovisa gjort sin fågelholk. Den kanske var något annorlunda än vanliga fågelholkar. Man förstod att här hade två supersnickare tänkt till ordentligt.

Eller tänkt annorlunda. De bar fågelholken tillsammans fram till moster Bettan för att visa sitt mästerverk.

”Den är fin”, sa moster Bettan, ”mycket fin, men ni måste måla den.”

När de målat den sa hon att de måste sätta dit en krok att hänga den i. Och när kroken satt på plats sa hon att de måste sandpappra runt själva ingången så att inte fågeln skulle göra sig illa. Gunnar gjorde lika glatt vad hon än sa men Lovisa tyckte att Bettan var petig.

Under tiden som Gunnar och Lovisa snickrade i snickarboden hann ”Byggar B & Co” utföra stordåd i sädesmagasinet. Vissa delar fick rivas ut för att åter byggas upp. Andra delar kunde räddas som de var. Bönderna Jacobsson och Ingvarsson kom på kvällarna för att hjälpa till. Mer för att de ville än för att det



behövdes. De ville ju alla att det skulle bli färdigt innan Britta och Bertil kom hem. Sädsmagasinet såg ut att bli stiligare än någonsin.

När Gunnar och Lovisa visade upp den färdigsandpapprade fågelingången synade moster Bettan holken noga.

”Jag tror bestämt att den är färdig men... ni kanske kunde ... baka en sockerkaka eller två.”

Visst, det kunde de och Gunnar och Lovisa gick glada in i köket och letade reda på recept och ingredienser.

”Vi bakar drömmar också”, föreslog Gunnar, ”och en tårta och kokar kaffe.”

Köket förvandlades till bageri med mjöl och socker vart än man tittade. De rörde så att byttorna dansade. Knäckte ägg så det skvätte och vispade grädde så det blev både till katterna och till tårta. Köket doftade som om Britta varit hemma.

”Tänk, det mesta vi har här kommer faktiskt från gården”, sa Gunnar. ”Ägg, mjölk, grädde och smör.”

”Mjölet också”, påminde Lovisa. ”Man gör ju vetemjöl av vetet på åkern, rågmjöl av rågen, av havren kan man göra havrebollar och av korn kan man göra...ja, säkert massor. Och speciella bönder odlar sockerbetor så vi får socker.”

”Otroligt”, sa Gunnar och visslade när han vispade.

När bakverken stod färdiga, rykande varma, frågade Gunnar Lovisa:

”Hur vill damerna bli serverade tror du?”

”Hur menar du?” undrade Lovisa.

”Ja, inte vet jag”, svarade Gunnar. ”Men ska vi duka i finrummet eller ute i trädgården? Ska vi plocka blommor eller är det tramsigt? Ska vi ha på radion med musik så att det inte blir tyst och tycker du att det blir fint med beiga långbyxor och blårutig skjorta?”

”Gunnar”, sa Lovisa, ”lita på att du är bäst precis som du är i dina mjöliga kläder och allt. Sen sätter vi oss på en stor filt i trädgården och fikar och det blir hur bra som helst.”

Det var precis vad det blev. Byggdamerna hade inte förväntat sig en paus med tårta, sockerkaka och drömmar och tyckte att allt smakade underbart.

Gunnar myste. Han smygtittade på Bettan.

”Sockerkakan är fantastisk”, sa hon.

Gunnar hämtade kultingarna som glatt sprang med honom för att visa konsterna de lärt sig.

Nu hade de inga svårigheter att hoppa över hindren. Johan fick visa sitt trick med gottebiten på trynet. Och de hade alla lärt sig att vinka.

Byggarna skrattade.

”Vilka härliga grisar! Hur har du lyckats lära dem allt det här?”

Kultingarna visste hur de skulle sitta för att se som sötast ut. Det var ett lyckat knep som gav dem både en och annan kaka och en öm hand som kliade dem under magen.

Bygget gick vidare och så fort Gunnar satte sin fot i sädesmagasinet hade Byggar-Bettan en uppgift till honom. Från början på platser långt från ladugården, men han kände att han kom närmre och närmre. Bettan hade kommit på att Gunnar var duktig på att räkna. Och det behövde hon ofta hjälp med. Men den här gången bad Bettan Gunnar gå och hämta en lång bräda. Egentligen anade Gunnar vid det här laget att de ville bygga i fred. Men det var en bra anledning att få pratat vid. Gunnar hade fått svälja sina tankar om fruntimmer och hammare. Han sa till tupp-Gunnar:

”Man måste ha öppna sinnen, förstår du, för saker och ting är inte alltid som man fått för sig. Och saker och ting blir inte alltid som man tänkt sig eller trott sig vilja. Det kan märkligt nog bli mycket bättre.”

Tupp-Gunnar lyssnade, men var tveksam till vad Gunnar

pratade för goja.

”Om man inte bekymrar sig i onödan blir livet väldigt spännande”, fortsatte Gunnar. ”Allt möjligt kan hända när man minst anar det.”

I detsamma krockade Gunnar med en lång bräda som stack ut från ett lastbilsflak.

”Du ser”, sa Gunnar när stjärnorna slutat blinka framför ögonen. ”Vem hade kunnat ana att något sånt skulle hända?”

Gunnar och Bettan tar ett bad

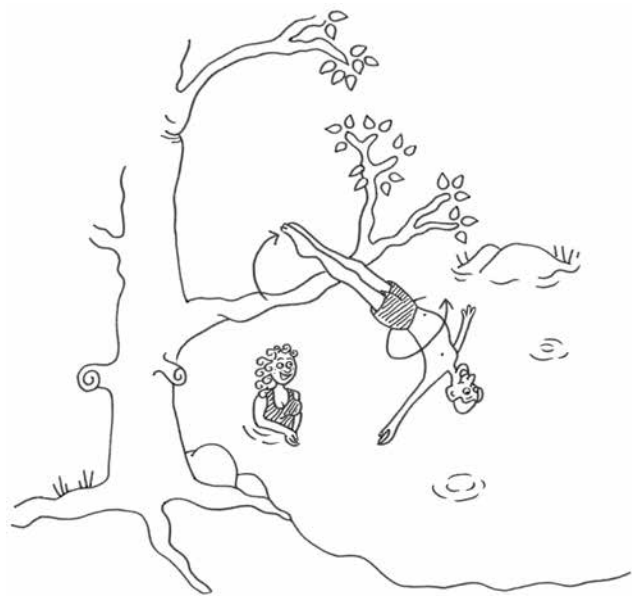
EN VARM EFTERMIDDAG, när sädesmagasinet stod näst intill färdigt, trodde inte Gunnar sina öron. Byggar-Bettan frågade om inte Gunnar kunde skjutsa henne på cykeln till sjön när dagen var slut. Åh, livet var för härligt. Gunnar var tvungen att gå bakom huset för att göra små och stora gjädjehopp. Han provade till och med att hjula.

”Vad gör du?” undrade Lovisa som hade sett honom gå iväg.

”Jag firar livet”, sa Gunnar.

”Det vill jag också göra”, sa Lovisa och hoppade hon med. Gunnar skjutsade Bettan ner till sjön. Cykeln var välpumpad.

Vägen perfekt. Inte tråkigt kort och inte svettigt lång. Bettan skrattade där hon skumpade bakpå cykeln. Gunnar svängde extra tokigt ibland för att hon skulle skratta ännu mer. Väl framme gick de för att känna på vattnet. Det var ljummet. Gunnar hade varit smart och satt på sig badbyxorna i förväg. Nu gick han ut på grenen och gjorde en dubbelvolt ner i vattnet. Han gick genast upp igen och gjorde en elegant baklängesdykning. Bettan applåderade. Hon hade inte bråttom ned i vattnet.



”Hoppa från grenen så kommer du fortare i”, ropade Gunnar.

Bettan gick ut på grenen men tvekade.

”En orm i trädet!” skrek Gunnar och Bettan hoppade i fortare än kvickt.

”Lurad!” skrattade Gunnar.

”Kan du inte lära mig att dyka?” bad Bettan. ”Det har jag alltid önskat kunna.”

”Visst”, svarade Gunnar. ”Vi kan träna från stenen där ute.”

De simmade tysta ut i det stilla vattnet. Gunnar var tvungen att nypa sig i armen för att känna att han simmade där på riktigt.

”Det är någon mening med allt som händer” tänkte Gunnar. ”Hade inte sädesmagasinet brunnit hade jag inte simmat här med Bettan.”

Gunnar hävde sig upp på stenen och drog upp Bettan.

”Ställ dig så här.” Gunnar visade hur hon skulle hålla ihop armar och händer. ”Sen tar du fart med fötterna och dyker i så här.” Gunnar försvann ner i vattnet. Han syntes inte till någonstans.

”Hallå Gunnar! Vart tog du vägen?” ropade Bettan.

Gunnar hade simmat under vattnet och klev tyst upp på stenen från andra sidan.

”Goddagens!” sa han och Bettan hoppade högt.

Sen fick Bettan träna dykning till dess de båda var skrynkliga om både läppar och fötter.

”Du är duktig”, sa Gunnar.

”Tack”, sa Bettan. ”Vad roligt det här var!”

De simmade i land och svepte in sig i varsin handduk.

”Här är vackert!” sa Bettan.

Gunnar höll med.

”Jag har tänkt på en sak”, sa Bettan, ”ni bönder gör landskapet vackert.

Gunnar sträckte på sig. Tänkte på Kenta i skolan som kunde stå på en arm. Undrar vad han gjorde precis nu? Eller Stig Sedel, herr och fru Rosenstropp eller Carl-Gustav von Tummetott?

”Tänk vad trist det är”, fortsatte Bettan, ”att resa där det bara är skog, skog och åter skog. Man åker där och tycker inte man kommer någonstans. Men så öppnar sig världen och upp dyker vackra sädesfält, hagar med djur och ängar med blommor. Då blir jag glad.”

”Det är en ära att få vårda jorden”, sa Gunnar och kände i varje led och i varje muskel att det var bonde han var. ”Som vi sköter jorden i dag, så överlämnar vi den till våra barn.” Gunnar visste inte själv var han fick orden ifrån, men rätt och

riktigt lät det.

”Det är sant och viktigt”, sa Bettan. ”Vi har bara en jord och den kan vi alla hjälpa till att vårda. Vi borde se på Jorden som en stor mamma. En stor, rund bullmamma som ger och ger av allt det goda hon har.”

Bettan gjorde en stor cirkel med armarna. ”Men vi bara tar och tar som om bullarna aldrig skulle ta slut. Och smutsar ner dessutom. Hur smart är det? Redan när man köper något skulle man fråga jorden: ’Hallå, hallå! Vad tycker du om den här grejen?’ Bettan lade sig platt och pratade mot marken. Sen lade hon örat mot jorden och låtsades lyssna på svaret.

”Hon säger att hon mår lite dåligt. Att hon ber alla att tänka på att allt man köper till slut hamnar i soporna. Och soporna försvinner inte ut i yttre rymden precis. De hamnar hos henne, tillbaka i jorden. Och hon säger också att det är för vårt eget bästa som hon säger det här eftersom hon inte kommer ha några bullar att ge oss om hon är sjuk.”

Gunnar tyckte om att tänka sig Jorden som en stor bullmamma. Som Britta.

”Undra om Britta och Bertil tänker på att det är samma jord de är på fastän de är så långt borta”, sa Gunnar.

”Och om de slänger något där kunde det lika väl vara här”,

sa Britta. ”För naturen har inga gränser. Vi hör alla ihop.”

”Men all skit är inte skit för naturen. Kobajs är bra!”, skrat-
tade Gunnar.

”Och människobajs”, log Bettan.

”Säkert myrbajs också”, sa Gunnar, ”och elefantbajs.”

Cykelturen tillbaka till Malmagården var lika trevlig den.
Gunnar tittade stolt över hagar och sädesfält. Han tyckte det
var avspänt med Bettan. Han behövde inte tänka så mycket
på vad han sa. Han fick ord ändå. Och det gjorde inget om
det var tyst.

”Vad heter det gula på fälten?” undrade Bettan.

Gunnar letade sig snabbt in i hjärnan för att se efter om han
hade hört det. Vad var det nu Jacobsson berättat.

”Det är raps eller rybs”, svarade han. ”Tycker du de är vack-
ra?”

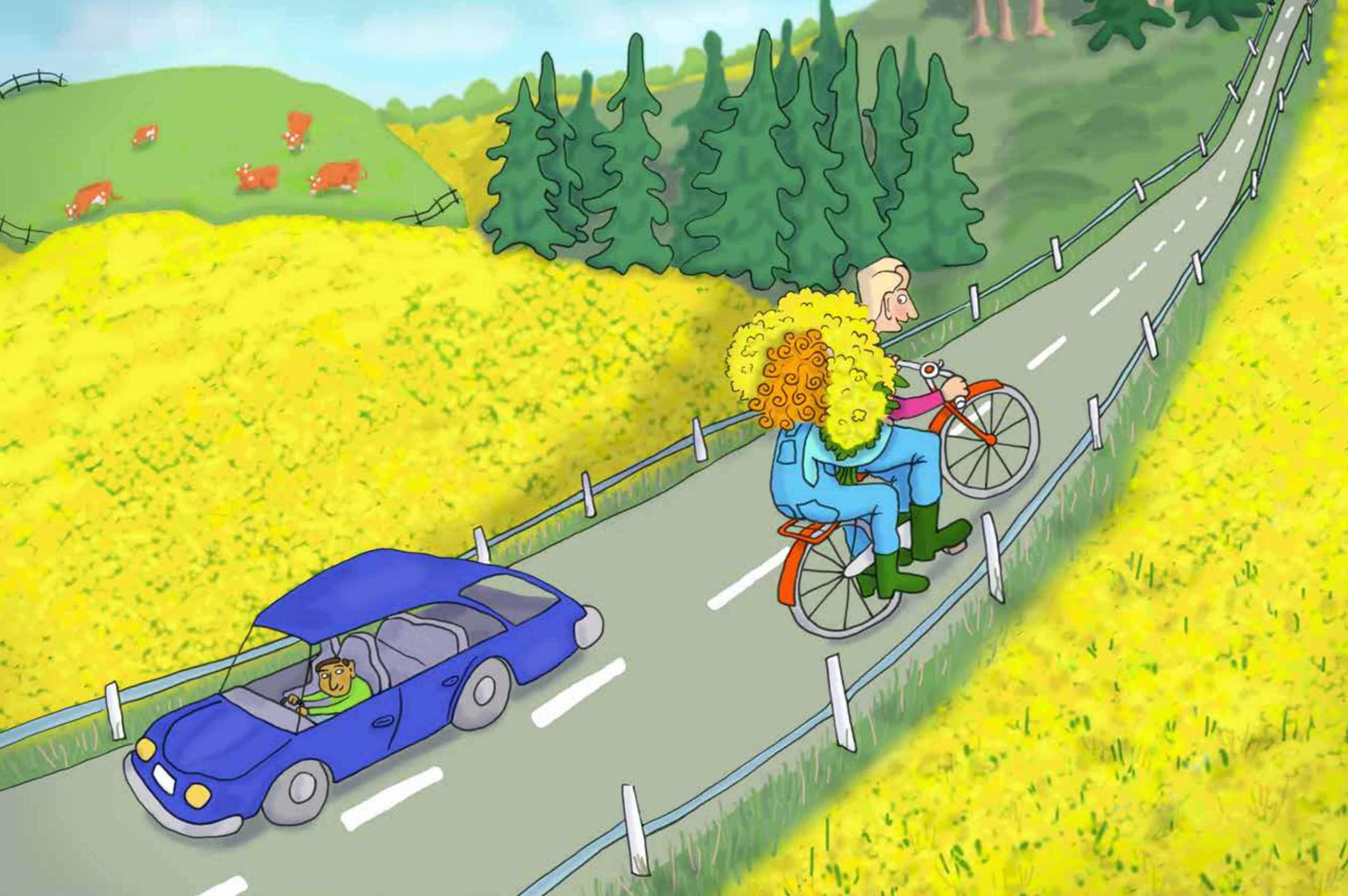
Det tyckte Bettan. Gunnar gick genast av cykeln och för-
svann in i rapsfältet. Han skulle ge Bettan en bukett hon
aldrig skulle glömma. Han plockade tills han såg ut som ett
vandrande rapsfält.

”Varsågod!”, sa han. ” Man får olja av dem.”

”Tack! Jag känner mig som rapsens färg – soligt gul”, sa
Bettan och borrade in sig i färgprakten.

Gunnar ville inte att cykelturen skulle ta slut. Han kände
att just här på cykeln var allt härligt. Just nu, i fantasin, kunde
fortsättningen bli hur som helst. Just nu kunde han hoppas.
Han kanske skulle få gå på Ökna logdans med Bettan. Då
skulle han få visa vad han lärt sig hemma i köket av mamma.
Hon hade lärt honom både vals, hambo och schottis. Och när
hon var på riktigt gott humör hade de dansat tango. Eller åka
på picknick med Malmköpings spårvagn. Tyckte Bettan om
att åka spårvagn tro? De kanske skulle gifta sig i Lilla Malma
kyrka och flytta till ett rött hus och ha några kor och grisar.
Lille Johan skulle de ha förstås. Och två små barn med eld-
rött hår och glada fräknar. Gunnar skulle baka drömmar till
Bettan och ge henne frukost på sängen. Lovisa skulle hälsa på
var och varannan dag. Och de skulle gå till eken och gunga
ibland. Britta och Bertil skulle också hälsa på förstås. Och
Britta och Bertil skulle bli så glada åt det nya sädesmagasinet
och tycka att Gunnar hade gjort ett fantastiskt jobb när de
varit borta. Och att fågelholken var den finaste de hade sett i
alla sina dagar.

Men varför ens tänka på sen när Bettan faktiskt satt där bak
på cykeln just nu? Den här stunden mellan nu och sen kanske
var den bästa i hans liv.



”Jag skjutsar dig hem till Lovisa”, sa Gunnar och trampade glatt vidare på cykeln. Det var först när han kom till den hundra meters långa backen upp mot Malmköping som han undrade varför han inte tagit bilen. Men stolt som han var bet han ihop och trampade allt vad benen höll uppför hela backen. Och Bettan höll om honom runt midjan. Med ett fång gula raps.

Fira livet-dagen

DEN NATTEN DRÖMDE Gunnar återigen att Britta och Bertil kommit hem. Korna gick klädda med guldfärgade mantlar. Ladugården var ett slott och han själv en prins.

”Men vad har du odlat på åkern?” undrade Bertil.

Bertil tittade och såg att hela åkern lyste gul av nickande solrosor.

”Hur har du lyckats med det här?” sa Britta. ”Det är inte möjligt i Sverige.”

De gick närmare solrosorna och såg att varje solros i själva verket var en blommande flicka.

”Otroligt”, sa Bertil, ”du har odlat livet.”

Gunnar vaknade med ett lyckorus som gick genom hela kroppen. Det här var en sådan dag då katterna fick hjärtat att

smälta och korna var vackra som aldrig förr. Mjölken skimrade likt guld och solen gnistrade som diamanter.

Det kom ett vykort från Britta och Bertil. ”Vi är i Afrika och har plockat bananer men längtar hem till våra vanliga och snälla djur, till verandatrappan och kaffekoppen, till svensk sill och potatis och ett glas kall mjölk. Vi kommer inom kort att avbryta vår resa. Är allting sig likt?”

”Jovars!” ropade Gunnar ut i universum.

Nu kunde de komma hem. Hur det då skulle bli visste inte Gunnar. Det skulle bli annorlunda, det var allt han visste. Och just den här dagen var underbar, så han ville inte tänka längre än så. I dag ville han bara vara glad.

”I dag ska vi fira livet hela dagen!” sa Gunnar till Lovisa.

De sprang runt som fjärilar och gladdes åt allt de såg.



Gunnar ramade in härligheten och satte in i minnesbanken.

Plötsligt var de framme i gläntan med de två gungorna. De satte sig i varsin gunga. Gungade fram och tillbaka. Upp och ned. Gungorna knarrade.

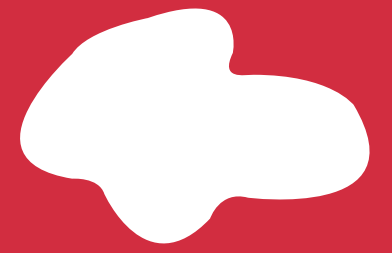
”Snart kommer Britta och Bertil hem och då ska vi ha fest med sill och potatis, jordgubbar med mjölk, dans, tjo och tjim. Då ska jag bjuda alla som hjälpt mig och speciellt dig, Lovisa. Du blir dubbelbjuden tio gånger om.”

”Ska man behöva höra på sånt tjat?” skrattade Lovisa.

”Tänk inte på det du”, sa Gunnar för nu är det i dag. Hurra för denna dag!”

De seglade på gungorna med blicken riktad mot skyn. Där ovan dem, högre än träden och högre än fåglarna, ja nästan uppe i himlens slut, flög ett flygplan litet som en ynka prick. Och i det flygplanet satt Britta och Bertil på väg hem från sin resa runt Moder Jord.







Britta och Bertil Bonde har inte haft semester på många år. Men så kommer Bertils kusin, Gunnar Glans, på besök och ingenting blir sig likt. Britta och Bertil reser runt jorden medan Gunnar tar hand om bondgården. En syssla han inte alltid klarar med galans trots att hans namn är Gunnar Glans.

